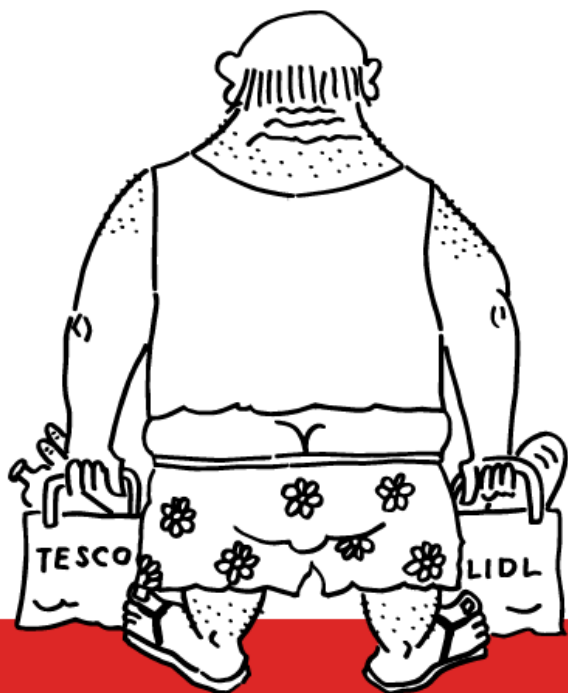

S PITĚROU

ČEŠI PŘEŽIJOU

Ernest Šťastný

Prolog

Pojďte a poslyšte příběh o statečnosti a hrdinství prostého muže a vězte, že v těžkých dobách vždy povstanou udatní bojovníci, kteří spěchají na pomoc českému národu, jenž je zmítán nepřízní osudu. V lesklé zbroji vyrážejí neohroženě na zteč a bez bázně a hany kosí nepřátelská vojska. Neznají strach, hlad ani vyčerpání, za svou vlast bojují do roztrhání těla a neustanou, dokud není česká koruna navrácena do rukou českého národa. Po vzoru našich praotců a předků, již přišli do končin naší vlasti a usadili se po Labi i po Vltavě, vyráží pan Ladislav Pitěra srdnatě a nelítostně do boje s krvelačnou šelmou, jež má být podle proroctví svržena do propasti na tisíc let. Pan Pitěra je osamělý válečník, blanický rytíř, ochraňující slabé a nevinné. Jeho zbraněmi jsou lest, vtip a šarm. Jeho misí je nezúčastnit se, a přesto zvítězit. Nechtě se obdivuhodné životní příběhy pana Pitěry stanou pokladnicí moudrosti, ze které budou moci budoucí generace čerpat nehynoucí inspiraci a ponaučení v dobách, kdy světlo světa možná opět pohasne a lidský druh, jako už tolikrát, upadne do spárů temnoty.

Pod nadýchanými bílými mráčky, mezi zelenými kopečky, ozdobeno půvabnou říčkou Brblavkou, leží úplně obyčejné české město. Má nově zrekonstruované náměstí, rozlehlý park s dětským hřištěm a lavičkami, na kterých se potajmu scházejí -náctiletí milenci, aby si dokazovali svou nehynoucí lásku. Na jaře je město rozkvetlé, voňavé a září všemi barvami do dalekého kraje. Léto je zde prosluněné, plné radosti a prázdninových her. Na podzim je všude spousta louží, ve kterých dupou malí zlobilové, a na zimu se město ukrývá pod naducanou sněhovou čapkou. Lidé jsou tu milí a usměvaví, vždy připravení pomoci jeden druhému. Je radost v takovém městě žít, a proto se tu před dávnými časy usadil také pan Pitěra se svou milovanou ženou Věruškou. „Láďóóó, kurvááá zvedni ten telefóón,“ huláká paní Pitěrová jako smyslů zbavená, až z toho panu Pitěrovi zaskočí tlačenka, kterou si právě krájí nad dřezem na úhledné kostičky své oblíbené velikosti. To proto, aby chytil tu správnou slinu, až půjde večer do místního hostince U Suchánků na jedno točené. „Láďóóó, nesar mě a zvedni tóóó.“ Paní Pitěrová začíná brunátnět a v obličeji chytá tmavě fialovou barvu, co je typická pro těžké alergiky v době senoseče. Není se konec konců vůbec čemu divit, protože dnes vysílají nesmírně důležitý díl jejího oblíbeného seriálu Vášně z Akapulka, který paní Pitěrová sleduje již osmým rokem a oči si u něj už málem vyplakala. „Huš ežim Eruško,“ dává se pan Pitěra lehce nazelenalou tlačenkou z místního řeznictví, jehož majitelem je pan řezník Šizuňk, největší maloobchodní zloděj v širokém okolí. Pan Pitěra sprintuje po linoleu jako o život, vybírá jednu zákrutu za druhou a připadá si téměř jako tehdy za mladých let, když byl členem všesokolského sletu a život byl ještě jedno velké a úžasné dobrodružství. „Hu

eleónu Itěra Aádíslav ho e am.“ „Eruško, to e áš Čeněk,“ začíná pan Pitěra po vzoru své paní také fialově, ovšem v tomto případě se nejedná o divácký stres, nýbrž o ucpanou krční trubici. „Můj Čeněček, můj syn,“ rozplývá se paní Pitěrová v návalu mateřského štěstí a úplně zapomíná na důležitost seriálové epizody, ve které se má Juan Escobar po šedesáti letech dnes konečně dozvědět pravdu o své snoubence Rozalitě a jejím milenci Rikardovi. „Jápak se daří mému chlapečkovi?“ chvěje se paní Pitěrová rozrušením po celém těle. Pan Pitěra viděl svou paní naposledy takhle šťastnou loni o Vánocích, když našla pod stromečkem televizní pytel, dobíjecí kartu Jebefonika O2 a také pánské pyžamo, které rok před tím koupila Čenkovi k narozeninám. „Zeptej se ho, jestli dobře jí,“ dělá si paní Pitěrová oprávněné starosti o stravovací návyky svého syna, který je toho času i se svou ženou Maruškou na chmelové brigádě ve Valašském Meziříčí. Čeněk se totiž společně se svou manželkou dostal do tíživé finanční situace, ostatně tak jako většina spořádaných a pracovitých občanů České republiky. Poté co si společně s dalšími nájemníky panelového domu vzali státem garantovaný úvěr na celkové zateplení, přišla zdrcující rána. Dotace z Evropské unie, které měly sloužit na financování celého projektu, použilo místní městské zastupitelstvo na nákup rodinných vil a luxusních sportovních vozů. Pitěrovým stejně tak jako ostatním nájemníkům zbyly jen dluhy a oči pro pláč. Neblahá situace vygradovala před několika měsíci hodinovou výpovědí, kterou obdržel Čeněk Pitěra od svého dlouholetého zaměstnavatele, který se dostal do insolvence v důsledku dluhové krize, jež zachvátila celý vyspělý západní svět. Další ranou byla exekuce na byt a veškeré jeho příslušenství, což způsobilo celkové psychické zhroucení Čenkovy ženy Marušky. Její psychotické

ké stavy jsou podle lékařů velmi vážné a projevují se tím, že Maruška většinu dne běhá po čtyřech a na malou si na místo toalety odskakuje k lampě před domem. Nedávno jí byl odebrán občanský průkaz ve smyslu nesvéprávnosti, protože při procházce parkem pomohla nohu městskému strážníkovi ve službě. „Zeptej se ho, jak je na tom Maruš, aby se mu ta chuděra ještě nezaběhla,“ dělá si paní Pitěrová starosti o svou snachu, se kterou ji pojí pouto typického ženského zájmu. Společně totiž dlouhé roky sledují mexické telenovely a také životní osudy českých celebrit a VIP osobností. Od té doby, co je Maruška duševně indisponována, však u Pitěřů převažují spíše pořady jako 101 dalmatinů nebo Maxipes Fík.

Pan Pitěra však na naléhání své paní příliš nedbá, neboť se musí koncentrovat na mnohem důležitější témata. On i jeho syn jsou totiž velcí sportovní fanoušci a pan Pitěra se potřebuje se svým synem podělit o zážitky z nedávného místního fotbalového utkání. Paní Pitěrové se ovšem takový přístup ani trochu nelíbí, bělma se jí zalévají krví a v hlavě jí hučí jako v sopce před výbuchem. „Dej sem ten telefon, ty dacane, já vám dám fotbal, to uvidíte,“ lomcuje paní Pitěrová se svým mužem tak silně, až mu zaskočená tlačěnka vyletí z krční trubice a začne si to popleskávat po linoleu napříč bytovým jádrem. „Ahoj Čeněčku, tak jak se na tej brigádě máte?“ zmocní se po krátkém, avšak intenzivním boji paní Pitěrová telefonního sluchátka. „Věruško, pochop, že s ním musím urgentně mluvit,“ pokouší se pan Pitěra odchytit svou neposlušnou tlačěnku, která se po několika umaštěných poskocích uhnízdila paní Pitěrové pod její domácí sukní obřích rozměrů. „Kam to lezeš, ty dobytku,“ oboří se paní Pitěrová na svého muže v domnění, že se mu navrátila jeho mladická síla a dávno ztracená mužnost. „Věruško, nehejbej se, už ji skoro mám, svini jed-

nu klouzavou,“ nahání pan Pitěra svou oblíbenou pochoutku mezi opuchlými kotníky své manželky. Paní Pitěrová však neztrácí v důsledku těchto neohlášených sexuálních útoků svého muže telefonickou koncentrací, protože je nadmíru napjatá, jaké další žhavé novinky uslyší od svého milovaného syna a jeho duševně slabé manželky. Paní Pitěrová totiž navyládala všem místním zvědavcům, že Čeněk emigroval do USA a že se mu tam daří nad veškerá očekávání velmi dobře. Pitěrovi se s ním teď všude chlubí, zejména závistivým sousedkám v paneláku, které jsou z tak nečekaného Čěnkova zahraničního úspěchu v nepřejícném stresu. Samy totiž nikdy neokusily ten pravý západní blahobyt, a to zejména proto, že jsou odkojené šedí železné opony. „Čěнку, pozdravuj Maruš,“ plazí se pan Pitěra okolo své paní, která se s ním v tuto chvíli v žádném případě nechce dělit o nabyté dojmy z tak důležitého hovoru, který, jak se nakonec ukáže, je zrealizován na účet volaného. Paní Pitěrové to zřejmě způsobí nemalé trhliny v jejím už tak napjatém rodinném rozpočtu, ovšem nutno dodat, že jak jde o rodinu, je paní Pitěrová vždy připravena k velké materiální oběti. Ať tak či onak, jedno je více než jisté. Čeněk přijede i se svou prostoduchou manželkou po několika měsících brigádníčení domů bez peněz a bez vyhlídky na jakékoliv budoucí zlepšení. Ukázalo se, že pracovní agentura www.zaplat.cz, která Čěnkovi brigádu za nemalý poplatek zprostředkovala, byla ve skutečnosti, podvodná organizace, sídlící na Chujmanských ostrovech, vydělávající na ubohých nezaměstnaných, a to vskutku nelidským způsobem. Za zprostředkování jednoho pracovního místa účtuje tato agentura patnáct tisíc korun s tím, že pokud je klient bez prostředků, agentura zajistí financování prostřednictvím ukrajinské lichvářské firmy Boris Groznyj, s. r. o. Klient je

po podepsání smlouvy přepraven na nějaké odlehlé a velmi těžce dostupné místo, kde je přivázán ke stromu a nechán na pospas osudu. Tak například Čeňek byl společně se svou manželkou přivázán několik měsíců uprostřed brdských lesů a za záchranu života vděčí pouze velmi neobvyklé shodě náhod. Brdské lesy byly totiž před nedávnem zprivatizovány a za manipulační poplatek 200 Kč převedeny do vlastnictví manželky známého českého kmotra Romana Jebouška. Tato pochybná transakce vzbudila nemalý povyk v řadách ochránců přírody, kteří se obávají, že lesy mohou být v krátké době vykáceny a dřevo exportováno do USA, kde poslední dobou prudce roste poptávka po kvalitním dříví. Všechny lesy v USA byly v posledních pěti letech totiž vykáceny a dřevo spotřebováno v rámci kvantitativního uvolňování na výrobu nových dolarů, kterými vláda financuje státní deficit. Uvědomělí ochránci proto správně uspořádali veřejný happening, v rámci kterého se nechali přivázat k chráněnému brdskému stromu. Shodou okolností k tomu samému, kde Boris Groznyj přivázal Čeňka s jeho vyjící ženou. Pozvaným reportérům se tak naskytla mimořádná příležitost získat dvě reportáže za cenu jednoho výjezdu. K smrti vyhladovělý Čeňek se svou blouznící ženou tak musel absolvovat tiskovou konferenci se zástupci médií, která byla nakonec na popud lichvářské lobby přenášena pouze v nočním rozhlasovém zpravodajství. No to se rozumí, že je z takové mediální aféry u Pitěřů velký poprask. Nestává se přece každý den, aby byl nějaký Pitěra pozván do rozhlasu. Paní Pitěrová cítí, že je její rodičovskou povinností přichystat vřelé přivítání, protože se z Čeňka nakonec ještě může stát známá mediální osobnost a nedej bože ho pozvou třeba i do Holyůdu na červený koberec. Pitěrovi jsou z takových nenadálých hříček osudu celí paf. Paní Pitěrová

spěchá do kuchyně, kde zůstane doslova přibitá, dokud nebude na Čeňkův slavný návrat vše vzorně nachystané, a pan Pitěra zas pro změnu chytá mimořádnou pivní slinu, což je jistě rozumný důvod pro návštěvu místního hostince U Suchánků. „Věruško, tak já běžím a nečekej na mě, dneska si dám jedno vod cesty,“ loučí se pan Pitěra se svou paní, která je mu drahá jako žádný jiný člověk na této krásné industriální planetě. Po cestě si pan Pitěra narychlo v hlavě sumíruje úvodní řeč, kterou hodlá uzemnit pana výčepního Masopusta, což je známý chlubil a tluchuba. Neustále se společensky povyšuje na své štamgasty, kterých není mnoho. Jeho syn, toho času ve výkonu trestu, býval totiž velkým zvířetem na místním zastupitelstvu, které dlouhodobě spekulovalo se státními nemovitostmi. Paní Masopustová, ta se zas údajně v roce devatenáct set čtyřicet umístila na osmém místě v soutěži královny krásy v Kundovicích, což je malebná vesnička kdesi na hranicích s Polskem. Když pan Pitěra celý natěšený a žízňivý konečně vtrhne do výčepu, nestačí se divit vlastním očím. V restauraci panuje nálada jako na funuse, nikde ani živáčka, jen pan výčepní Masopust stojí sám za pípou jako kůl v plotě. „Dám si jedno řezaný,“ salutuje pan Pitěra k výčepu, aby se prolomily ledy. „Řezaný už nevedem, nikdo ho poslední dobou nechlastal, tak sem ho zrušil.“ „Tak mi natoč jednoho zrzouna,“ pokouší se pan Pitěra dostat asertivně do hry. „Třicet rovnejch,“ praští pan výčepní Masopust se zvětřalým podmírákem o výčepní pult, až z něho vystříkne zbytek pěny na všechny strany. „Když sem tu byl naposled, tak stálo dvacet šest,“ oponuje pan Pitěra panu výčepnímu a zkoumá míru, která je ovšem díky zamaštěnosti sklenice jen těžko odhadnutelná. „Když si tu byl naposled, tak lidi ještě nebyli takový svině, Ladislave,“ tváří se pan Masopust, jako kdyby mu

lékař oznámil smrtelnou diagnózu. „Vod tý doby, co v Bruselu zakázali kouření, tak to de s touhle hospodou s kopce. Přišel sem vo všechny štamgasty, žena se se mnou rozvádí, syna mi zavřeli, psa mi ukradli, uvalili mi exekuci na barák a k tomu mám plotýnky v hajzlu,“ běduje pan Masopust jako muž, který zřejmě ztratil veškerou životní motivaci. Pan Pitěra jakožto lidumil a empatik je tím nečekaným přílivem špatných zpráv nemile zaskočen, a proto se dvakrát rozmyšlí, jestli si má v téhle veskrze beznadějně situaci objednat ještě jednoho kapáče. Když mu však pan výčepní Masopust se strnulou tváří oznamuje, že druhé pivo už bude za padesát čtyři korun, raději se uctivě rozloučí a spěchá domů za svou milovanou paní, která bude jistě potřebovat veškerou manželskou útěchu, poněvadž se její oblíbenec Juan Eskobar dnes opět pokusil o úkladnou vraždu milence své babičky, která je zřejmě vnučkou otcovy snachy od strýce Dominga, jenž je ostudou celé rodiny, poněvadž krade ovce ze stáda vlastního bratra, který je synovcem a zároveň sestřenicí své vlastní matky, jež je manželkou producenta a zároveň i režiséra celého seriálu.

Hned druhý den ráno na popud té radostné telefonické noviny se pan Pitěra chystá na velice důležitý a zodpovědný nákup do místního supermarketu. „Věruško, ten náš pan prezident, to je tuze moudrej a pohlednej muž, já když ho slyším promlouvat k lidu, tak se mi většinou vopotěj nohy a chytím mimořádnou slinu,“ mudrcuje pan Pitěra a láduje pivní lahve do igelitové tašky s nápisem Tesco – U nás nakoupíte zdarma. „Ládíku, né abys někde vykládal ty tvoje hovadiny, víš že máme tu demokracii, eště nás můžou dát zavřít,“ tváří se paní Pitěrová

ustaraně a podává svému muži nákupní seznam A1, který se-
pisovala do pozdních nočních hodin. Výtah bohužel stále ješ-
tě nejedí, a to zřejmě z toho důvodu, že pan Buriánek, velký
kutil a inovátor z vedlejšího vchodu, patrně vymontoval ve
strojovně důležité elektro součástky, které používá na stavbu
vodní elektrárny na své haciendě v Českém ráji. Před domem
pan Pitěra potkává, jak se dalo tušit, neodbytnou sousedku
paní Kořínkovou a je to setkání více než přátelské. „Jak se
vám daří, pane Pitěro?“ ptá se paní Kořínková se sousedským
zájmem. „Ani se neptejte, paní Kořínková, mně už to nestojí
ani na hymnu,“ posteskuje si pan Pitěra a nevěřícně zírá na
dva bezové klacky, kterými je paní Kořínková podepřená. „To
jsem to ale vymňoukla, pane Pitěro, byli u mě ty exekuntoři
a všechno mi sebrali, dokonce i francouzské hole, co mi je pro-
platila VZP. Prý můj syn nadělal velké dluhy,“ stěžuje si paní
Kořínková se slzičkami na krajíčku. „Nikdy ste se nezmíni-
la, že máte syna,“ tváří se pan Pitěra ustaraně, protože cítí
občanskou povinnost podat stařence pomocnou ruku. „Já
syna nikdy neměla, ale ten pan exekuntor tvrdil, že pro to
nemám administrativní důkazy,“ hrbí se paní Kořínková jako
starý indiánský luk. „Hlavu vzhůru, paní Kořínková, existu-
je řešení každý patálie. Mám kamaráda a to je mistr v řešení
těchhletých na hovno situací. Až tu bude mít zas přednášku,
jak asertivně přežít vlastní smrt, tak vás tam vezmu.“ Paní Ko-
řínkovou takový zájem o její osobní problémy velice dojíhá,
až se jí z toho mlží brýle. Z vděčnosti udělá panu Pitěrovi kří-
žek na čelo a slíbují, že se za něho bude modlit dnem i nocí,
protože pan Pitěra právě prokázal, že není pouze uvědomě-
lým občanem, ale zřejmě také svatým mužem.

V místním supermarketu, který je od rezidence Pitěrových
vzdálený, coby důchodce v trenýrkách doběhl, jde vše podle

očekávání velmi hladce. Vozíky jsou připravené v dlouhých řadách, slevové letáky jsou k mání pro každého, regály jsou k prasknutí přeplněné prošlým zbožím a u automatických dveří, v nelidském průvanu, nesměle přešlapuje neduživě vypadající člen bezpečnostní služby. „Buďte zdrav, příteli,“ zubí se pan Pitěra a se zájmem si prohlíží zaschlou nudli, co se táhne sekuriťákovi přes půl obličeje. Sekuriťák se třese zimou, nohy se mu podlamují v kolenou a jeho celkový zdravotní stav se zdá být velice vážný. „Jak dlouho už tu pracujete?“ snaží se pan Pitěra vtáhnout kolabující ostrahu do přátelského hovoru. „Dvanáct let,“ odpovídá sekuriťák s vypětím všech sil a musí se při tom přidržovat reklamního stojanu s portrétem velmi úspěšného politika s tykadly, na kterého byla před nedávnem uvalena vazba. Panu Pitěrovi jakožto velkému znalci spletitých cest osudu je jasné, že neštěstí nechodí po horách, ale po lidech, a proto se raději s ubohým zaměstnancem rozloučí a bez rozmyslu se vrhá vstříc nákupnímu dobrodružství. V oddělení zeleniny zrovna mladá paní prodavačka vykládá čerstvá rajčata, papriky a také mrkve, co jsou velmi prospěšné pro zrak. Pan Pitěra s nefalšovaným zájmem zkoumá tvar a rozměry zeleniny, jestli je vše v souladu s parametry Evropské unie a jestli cena produktů souhlasí s deklarovanými slevami na bilboardech před supermarketem. Rozměry i tvar se zdají být v pořádku, ale ceny jaksi nesouhlasí. „Tak vám řeknu, slečno, já bejt vo pár let mladší, tak vás povozím po francouzský riviéře na pet lahvi,“ snaží se pan Pitěra zavést hovor s mladou slečnou prodavačkou, aby získal nějakou tu cenovou výhodu a především informační náskok před ostatními nakupujícími. Mladá paní prodavačka je velmi komunikativní a panu Pitěrovi ochotně poskytuje velmi důležité informace všeho druhu. Zejména je prý důležité se mít na pozoru před lihovinami od společnosti Brak, poněvadž

prý obsahují velké množství smrtelného metylkyanidu. Pan Pitěra je ve svém živlu, pobíhá mezi regály, bravurně kličkuje mezi zákazníky v přeplněných uličkách a na svém nákupním seznamu odškrtnává jednu položku za druhou. Když se konečně propracuje do svého zamilovaného oddělení s uzeninami, všimne si jeho trénované jestřábí oko podezřelého pobudy, který si právě láduje konzervu lančmídu za usoplená kaťata a to je přesně ten okamžik, kdy musí pan Pitěra zasáhnout ve jménu spravedlnosti. Nerozmýšlí se, neváhá a bleskově nasazuje zlodějčickovi nelsona, za kterého by se nemusel stydět ani Arnold Scheizeneger, exguvernér Kalichurnie. V celém supermarketu je z toho okamžitě velké pozdvižení, všichni pana Pitěru chválí, jaký je to chlapák a hrdina. Jen pan ředitel je celý nespokojen, pozve si pana Pitěru do své ředitelské kanceláře a taktně mu tam vysvětlí, že zloděj, kterého právě pan Pitěra slavně zadržel, je podnikový detektiv. Nedávno se prý rozvedl, platí alimony na šest dětí, a tudíž už mu z platu nezbývá na mandatorní výdaje. Jelikož pan Pitěra není žádný nelida, ale humanista se silným sociálním apetitem, chápe, že takováto choulostivá kauza může poškodit dobré jméno supermarketu. Bez váhání nabídne pomocnou ruku a zorganizuje rychlou záchrannou akci. Před supermarketem je během několika hodin přistavena ambulance a praktický lékař s politováním konstatuje, že z důvodů celkového vyčerpání, dlouhodobého hladovění a silného podchlazení musí být všichni zaměstnanci bezpečnostní služby hospitalizováni. Na zpáteční cestě domů se ještě pan Pitěra zastaví v novinovém stánku před domem, aby pro svou paní zakoupil poslední výtisk jejího oblíbeného bulvárního deníku Třesk, ve kterém je spousta pravdivých reportáží o známých osobnostech, které nikdo nezná, a tím jsou nákupy pro dnešní den úspěšně završené.

Přípravy na návrat slavného syna u Pitěřů právě úspěšně finišují, paní Pitěřová navařila velký hrnec koprové omáčky, což je Čeněčkovo nejoblíbenější jídlo už od školky. Pan Pitěra v kuchyni nad dřezem spokojeně usrkává lahvové pivo, lednice je nacpaná

k prasknutí samými delikatesami, šampaňské se chladí a na televizní obrazovce právě Armando Estebáněz prožívá nervové zhroucení ohledně nevěry své snoubenky Eleanory. Čeněk i se svou drahou manželkou přijedou dnes z nemocnice domů ke svým drahým rodičům, kteří jsou jim nezlomnou oporou v těchto tak nelehkých časech. Poté co byla provedena exekuce na Čeněkův byt a on i s manželkou a šestnáctiletým synem Otou nocovali několik týdnů na benzinové pumpě, nabídla paní Pitěřová svým nebohým dětem, že mohou nějakou dobu bydlet v garsoniére, kterou si společně s manželem pořídila v dobách normalizace za dělnický plat. Pět lidí však nemělo v garsoniére kde hlavu složit, a tak musel Čeněk, chtěl nechtěl, odložit syna Otu do babyboxu. Na autobusové nádraží, kam Čeněk s manželkou dnes údajně přijedou, vyrazí Pitěřovi raději s půlhodinovým předstihem, aby nedej bože něco důležitého nepropásli. Kromě manželů Pitěřových přislíbili účast na přivítacím ceremoniálu také Čeněkova sestra Květa, její manžel Miloš Nguyen a jejich dvě děti František a Zuzanka Nguyenovi. Organizaci celé akce si bere na starost pan Pitěra osobně. Jako bývalý sokol, námořník, dobrodruh a nemocniční zřízenec má management větších akcí doslova v krvi. Před domem se Pitěřovi i Nguyenovi řadí do dvojstupů a v bojové linii vyrazí vstříc svému osudu. Tempo a krok určuje pan Pitěra, vedle něho hrdě cupitá jeho žena Věruška, Nguyenovi v těsném závěsu a za nimi s velkou ztrátou o bezových berlích pajdá paní Kořínková. Ta sice účast ne-

přislíbila, ale zato se bojí sama chodit přes park, protože tam podle jejích slov řadí nekalé živly a ona se ve větší tlupě cítí bezpečněji. Její obavy se bohužel potvrzují v okamžiku, kdy při průchodu městským parkem zatarasí panu Pitěrovi cestu skupinka nepřizpůsobivých aktivistů, vybírajících příspěvky na herní automaty. „Naval love, dědku, bo ti jebnu hned,“ přiskočí potetovaný aktivista k panu Pitěrovi a máchá zběsile zrezlým nožíkem. O minutku později je mu však jasné, že to byla mladická nerozváženost a jedna z největších chyb v jeho životě. Pan Pitěra jakožto juniorský přeborník a bývalý držitel černého pásu v judu neváhá a protivníka bleskurychle jedním chvatem zvaným břuchostisk zneškodní. V bolestech, s mohutným pupkem pana Pitěry na svém krku musí aktivista slíbit, že už nebude přepadat nevinné kolemjdoucí, vylupovat benzinové pumpy, zneužívat sociální dávky, inhalovat toluen, bít svou těhotnou ženu Gedžitu a že si najde poctivě zaměstnání v oblasti výkopových prací. Zbytek aktivistů samozřejmě chápe, že čelí jasné bojové převaze, a proto se dá raději s pokřikem „V Kanadě je líp, pičo“ na útěk. Další cesta probíhá však už zcela bez jakýchkoliv vážnějších komplikací a celá výprava dorazí i přes malé a neplánované dobrodružství včas na nástupiště meziměstských autobusových spojů. Pan Pitěra se pro jistotu ještě zaskočí zeptat na informace, zda je vše v pořádku a zda jejich syn dojede domů načas, tak jak se sluší a patří na integrovanou dopravu vyspělé tržní ekonomiky. Nad vchodem do informačního centra je sprejem nastříkaný velký kosočtverec, vchodové dveře jsou vylomené a nahrazené dřevěnou paletou pobitou starým kobercem a zažloutlými novinami. To ovšem nemůže pana Pitěru v žádném případě odradit a i přes počáteční nedůvěru neohroženě vnikne do dnes již evidentně bývalých prostor dopravního

podniku. Uvnitř je poměrně živo a skupinka bezdomovců shromážděná okolo táboráku vítá pana Pitěru krabicovým vínem, okenou a nesnesitelným puchem připomínajícím rybí trhy v Kuala Lumpuru. „Já bejval inženýr, věřil bys tomu, ty vole?“ haleká jeden z odpadlíků na pana Pitěru a na znamení přátelství a pohostinnosti mu podává poloprázdnou láhev s nějakým čisticím prostředkem. „Jen si cvakni, ty chuju, to ti protáhne trubky,“ nabádá pana Pitěru další člen bohémské komunity, zabalený do silně čpící textilie. Pan Pitěra, rozený sportovec a vyznavač zdravého životního stylu, však s díky odmítne milé občerstvení a svým novým přátelům bez váhání nabídne účast na motivačním kurzu známého pozitivisty a dlouholetého kamaráda Ivo Stonana, který nese název Jak obrátit ekonomický úpadek, životní marasmus, nemoci a alkoholismus v životní pozitiva. Houmles komunita je tímto nenadálým příslibem lepší budoucnosti bez výjimky naprosto nadšena, pana Pitěru bez váhání ustanoví svým náčelníkem a také rozhodne, že na jeho počest bude otevřena láhev benzedrilu, kterou si šetří už od rána k mimořádné příležitosti. „Co že ten dědek tak smrdí,“ přemítá si paní Pitěrová sama pro sebe na nástupišti a netrpělivě pokukuje na hodinky. „Mámo, děda smrdí jako ten pán s nemocnou nohou, co u nás před domem usnul v kontejneru,“ tváří se malý Fanda kysele a jeho sestřička se drží za nos, až z toho po chvílce začne promodrávat. „Každej správnej chlap má pořádně smrdět, to si zapamatuj, Fanoušku,“ culí se pan Pitěra spiklenecky na svého vnoučka. To už se ale do diskuze jako zodpovědná matka vkládá i dcera Květuška a trpělivě svým dětem vysvětluje, že smrdět je neslušné a že dědeček nejspíš jen něco špatného snědl. „Děda je starej dobytek, Fanoušku, tak je to,“ uzavírá slibně se rozvíjející debatu paní Pitěrová celá nevrlá z toho, že

má autobus zpoždění. Pan Pitěra je naopak nadmíru spokojený, jak ten čas příjemně a užitečně plyne, a především je sám na sebe hrdý, poněvadž byl dnes demokraticky a transparentně zvolen náčelníkem a to je pocta z největších.

Autobus nakonec přijíždí s dvouhodinovým zpožděním, protože řidič při namátkové dálniční kontrole nadýchal 7,6 promile a zbytek cesty musel odřítit jeden z pasažérů, nějaký pan Řeháček, bývalý závozník. Rodina Pitěrových nebyla v plném počtu už několik měsíců a při takovém dlouhém odloučení hrozí podle renomovaných odborníků syndrom odcizení, kterého se obává nejvíce paní Pitěrová jakožto žena a především matka se smyslem pro rodinné pouto. Jaké je to však nemilé překvapení, když není po Čěnkovi mezi vystupujícími pasažéry ani vidu ani slechu. Paní Pitěrová je z toho celá špatná a vidí hned vše příliš černě. „Určitě se jim muselo něco stát,“ zoufá si jako žena, která právě ztratila svého jediného syna. „Věruško, neblázni, je to velkej kluk, ten domů trefí,“ uklidňuje pan Pitěra svou zoufalou paní a nemůže se zbavit dojmu, že nebožák s umaštěnou přehazovačkou, opírající se o evidentně nepřičetnou ženu se strhanými rysy v propadlé bledé tváři, je mu až podezřele povědomý. Teprve až příjemně teple promočená obuv mu udělá ve všem jasno. Maruška si spletla jeho nohy s lampou v parku a občůrává ho ze všech stran. „Čěnku, ty vole, proč ji nevemeš na cvičák, takhle chcát na lidi se přece nemá,“ začíná pan Pitěra chápat, že několikaměsíční strádání v pozici zvané kozelec Čěnka totálně dorazilo. „Na drezuru teď, tatínku, nemáme peníze,“ shledává se zbědovaný syn se svou milovanou rodinou. „Ládíku, musíme počkat do tmy,

s tímhle nemůžeme jít za světla,“ obává se paní Pitěrová případných jízlivých reakcí na neutěšený stav syna Čenka. Paní Pitěrová totiž sousedkám vylíčila Čenkův zahraniční život jako holyűdský sen plný sociálních jistot, aby vzbudila jejich žárlivost. „Máš hezky učesaný vlasy,“ chválí pan Pitěra synovu přehazovačku a přemítá nad tím, jak strávit celé odpoledne na pomočeném nádraží hemžícím se bezdomovci. „A tvoje manželka, to je kus ženský, tu ti všichni chlapi ve městě záviděj,“ nešetří komplimenty také na Marušku, která vypadá jako psí mumie po nevydařené balzamizaci. „Mohli bysme jít, maminko, domů, my máme hlad,“ třese se těžce podvyživený Čeněk, poznamenaný jaterními skvrnami na rukou i na tváři. „To vám nedali v nemocnici najíst?“ diví se Květuška, která má díky častým zásahům plastických chirurgů s nemocniční stravou bohaté zkušenosti. „Leželi jsme na patologii, protože jsme neměli na regulační poplatky,“ popisuje Čeněk krušné nemocniční zážitky. „Krista pána, já už nechci nic vědět, jďme domů, nebo mě z toho trefí šlak,“ běduje paní Pitěrová nad neutěšeným stavem svého syna a usilovně přemýšlí nad tím, komu kdy ublížila, že ji potkalo takové nešťestí. Pan Pitěra však na rozdíl od své paní vůbec neklesá na mysli a snaží se udržet pozitivního ducha, který jistě znovu stmelí rodinu a vyřeší všechny problémy. Ihned po příchodu domů otevírá šampus Bohemia, aby navodil tu správnou slavnostní atmosféru, a pronáší slavnostní přípitek, který si připravil s náležitým časovým předstihem. Co však čert nechtěl, zrovna když byl u nejdůležitější části proslovu „mrtvej politik dobrej politik“, někdo zvoní, jako kdyby šlo přinejmenším o život, a když jde o život, je zapotřebí okamžité akce. Paní Pitěrová proto spěchá otevřít a světe div se, za dveřmi stojí sympatický mladý obchodní zástupce v ošuntělém obleku s kravatou

utaženou tak, že jen sípe. Paní Pitěrová se musí hodně předklánět, aby dešifrovala tu záhadnou mluvu, a když už to chroptění trvá nějakou chvíli, raději zavolá svého muže, který si ví rady v každé situaci. Pan Pitěra je ve velmi přátelském rozpoložení, jednou rukou tahá za utaženou kravatu a druhou pohlavkuje nezvaného hosta, co se do něj vejde. Je to důležité zejména proto, aby se mu okysličily mandle, což je velmi důležité pro správnou artikulaci a sílu hlasu. Nutno přiznat, že to pan Pitěra s přívodem kyslíku přehnal, protože nezvaný host z té přemíry čerstvého vzduchu upadl do krátkého, ale velmi hlubokého kómatu. Pan Pitěra je ovšem jakožto bývalý lapiduch v oživování mrtvol přinejmenším stejně tak efektivní jako při okysličování mozku, a tak hodí kravatáka jedním vrzem do vany a pěkně od hlavy až k patě ho zkropí ledovou vodou, až se ptáček konečně rozezpívá. Pan Pitěra už měl co do činění s nejrůznějšími vykutálenci, ale tenhle se zdá být extratřída, že prý je obchodním zástupcem nového mobilního operátora Muflon, a. s., který spolupracuje s Jebefonikou O2. Panu Pitěrovi exkluzivně nabízí zvýhodněný tarif a k tomu zájezd pro dva někam. Pan Pitěra je tím nečekaným přílivem pozitivních zpráv mile překvapen, a proto vyzve vykutálence k dalšímu obchodnímu jednání. Nejvhodnější místo pro obchodní schůzky všeho druhu je v kuchyni nad dřezem, kde je pan Pitěra na domácím hřišti, a tudíž bez vnějšího tlaku a ovlivňování jakéhokoliv druhu. K projednání obchodních záležitostí je přizván také pan Miloš Nguyen jakožto zkušený obchodník, protože v takovéto vypjaté chvíli je každá rada drahá. Po prostudování všech relevantních podkladů je pan Pitěra za nemalého přispění pana Miloše pevně rozhodnutý, že využije možnosti bezplatného zájezdu pro dva někam, ovšem lumpárny typu zlevněný tarif

mu nesmí přes práh domu. Naposledy, když chuděra paní Kořínková podlehla podobně zvýhodněným čertovským rejdům ohledně bezkonkurenční nabídky univerzálního třeskodisku, musela půl roku platit paušál za vysokorychlostní internet, zvedli jí poplatek za plyn o tři sta procent a ještě dodnes jí chodí výhružné upomínky ohledně neuhrazení dlužné částky za nejrůznější neznámé předměty, které nebyly nikdy vyrobeny. Ve chvíli, kdy je vše připraveno k podpisu smlouvy ohledně zájezdu zdarma dle vlastního výběru, se ovšem začínají dít záhadné věci a sled událostí nabírá na obrátkách. Obchodní zástupce jako by se do země propadl a teprve delší zevrubné pátrání zavede pana Pitěru na horkou stopu. Vykutálený kravaťák využil nestřeženého momentu, vloupal se do špajzky, sežral štangli uheráku, láhev znojemských okurek a několik tvrdých rohlíků, které paní Pitěrová strádá pro slepice paní Fafílkové. Dále odcizil kompletní řadu seriálu Žena pod pultem na DVD a šperkovnici paní Pitěrové, která obsahovala vzácnou bižuterii z různých exotických destinací. Zcizené věci představovaly velmi pevné citové pouto, a to především v případě pana Pitěry a vyloupené špajzky. Na uherák panu Pitěrovi zkrátka nikdo sahat nesmí, a proto se bez dalších průtahů rozhodl darebáka pronásledovat. Honička to byla vskutku impozantní a zřejmě ještě dlouho se na ni bude u Pitěřů vzpomínat. Pan Pitěra běží jenom v trepkách a spodním prádle, přesto však s veškerým nasazením a jako o život. Před očima se mu míhají živé vzpomínky na všesokolskou atletickou olympiádu, na které byl v letech 1952–54 žhavým želízkiem v ohni. Za ním po čtyřech mocně dotahuje i přes svůj vážný zdravotní stav Maruška. Na třetím místě ztrácí Čeněk Pitěra, který má zřejmě silné dechové potíže provázené dávivým zvracením, čtvrté místo si statečně drží paní Pi-

těřová, vyzbrojená nehořlavou pávní telešoking. Štvanice pokračuje ve zběsilém tempu a neměnném pořadí. Pan Pitěra zdolává pouliční výkop a snižuje náskok uprchlíka, šourek se mu mocně pohupuje mimo komfortní zónu jeho domácích spodárů, což přitahuje pozornost kolemjdoucích žen. Kravaťák s plným pupkem uheráku ztrácí tempo i dech, promáčený oblek ho táhne k zemi, kravata přiškrcuje krční tep. Maruška spurtuje bok po boku s panem Pitěrou jako věrný honácký pes. Čeněk ztrácí kontakt s čelem pelotonu. Paní Pitěřová odstupuje ze závodu z osobních důvodů ve chvíli, kdy potká před domem paní Buriánkovou, se kterou už celé dva dny nemluvila, a to zrovna v době, kdy podle bulváru Ivetta Hastrošová opět propadla drogám a alkoholu. Pan Pitěra se mění v šelmu, instinkt zabijáka je silnější než kdy předtím, Maruška má oči zalité krví, dech jí páchne po antidepresivech a koprové omáčce. Zdá se, že štvaná zvěř je v koncích, není úniku, není východiska. Ve chvíli, kdy je kravaťák smířen s brzkým koncem, nabere však události překvapivý směr. Při průběhu parkem šlápne pan Pitěra naprosto nečekaně a k tomu ještě plným pantoflem do čerstvého lejna a tato školácká chyba se pronásledovatelům stává osudnou. Lejno je jak cep, velmi kluzké a k tomu dobře schované pod děravým lopuchem. Pan Pitěra se kácí k zemi jak sestřelený čínský satelit. Maruška se neodvažuje pokračovat v pronásledování na vlastní pěst a raději vyhledá nejbližší pouliční lampu, aby si označkovala teritorium. Pan Pitěra se však zdaleka nevzdává a do roka a do dne slibuje pomstu, která bude prý nelítostná a bude mířena na valnou hromadu akcionářů společnosti Muflon, a. s. „To ti, Maruš, povídám, tohle zůstane jenom mezi náma, je to jasný!“ vstává pan Pitěra nemotorně z hromady listí, do které přistál jako balvan. „Vo hovnu ani muk, to

by mi vzala Věruška kapesný na lahváče. Musíme říct, že nás v parku vobklíčila přesila cvičenejch ninjů, kterej sme hold neodolali.“ Maruška vrtí na znamení souhlasu spokojeně za-
dečkem a těší se, že jí pan Pitěra bude alespoň chvíli házet klacek. Pan Pitěra však není v ideální venčící náladě, je celý určený a šourek má ofouknutý silným protivětrem. Jediným řešením v takové situaci je návštěva bufetu U Smraďocha, což je oblíbený podnik místních bohémů a volnomyšlenkářů. V bufetu je velmi rušno, všechna místa ke stání jsou obsazena a bezdomovci z autobusáku jednohlasně zdraví svého náčelníka. „Bud' zdrav, Ladislave, deme na vodpolední, tak se musíme krapátko posilnit, aby stroje jely naplno,“ salutuje odpadlík panu Pitěrovi a láskyplně si prohlíží rum tuzemák, co má před sebou v plastovém kelímku. „Náčelníkovi třikrát hurá,“ kolébá se druhý bezdomovec, co má nos jako rudou bambuli. „Zdravím vás, chlapi, a svolávám urgentní kmenovou poradu,“ oznamuje pan Pitěra hned poté, co sobě objednal velkého panáka švestkovice a Marušce mističku odstáté vody. Jeho oznámení vyvolalo u přítomných vlnu nadšení a bezdomovci se okamžitě přetlačují, aby si vybojovali výhodnou pozici před týpím svého náčelníka. „Pánové, věc se má následovně: potřebuju urgentně prachy, aby moh' syn zaplatit dluhy.“ Bezdomovci chápou, že situace je vážná, a bez dalších okolků se pustí do obchodní porady. „Náčelníku, žádněj problém,“ promlouvá po několika minutách kolektivního brainstormingu nejvychrtlejší odpadlík, co je nejvíce cítit okenou. „Když s náma budeš chodit každej den na měděný kabely a poklopy vod kanálů, tak si můžeš přijít měsíčně až na třicet tisíc čistýho.“ Panu Pitěrovi se nápad celkem zalíbí, rád pracuje na čerstvém vzduchu v kolektivu milých lidí a krom toho trocha dobrodružství je přeci kořením živo-

ta. „Hoši, výbornej nápad, sem na vás pyšnej, akorát se musím ešte poradit s manželkou, esi mi rozumíte.“ Bezdomovci samozřejmě chápou, že každá obchodní spolupráce vyžaduje hlubší analýzu, a krom toho svého náčelníka bezmezně obdivují a respektují jeho názor. „Kdyby něco, tak víš, kde nás najít, náčelníku,“ dosrkají bezdomovci své rumové kelímky a vydávají se směr vlakové nádraží, kde na ně čeká spousta užitečné a podnětné práce. Pan Pitěra posilněn švestkovicí přemýšlí na cestě k domovu natolik usilovně o synově finanční patálii, že na něho z čista jasna přijde vnuknutí shůry. Hned ve dveřích se sápe po telefonním sluchátku a vytáčí číslo ministerstva dopravy. „Brej den, Pitěra u telefonu, sháním dobře placenou práci pro syna,“ oznamuje pan Pitěra rezolutně své požadavky poměrně zmatené paní sekretářce. „Ale my v této chvíli, pokud vím, nemáme žádné volné pozice,“ dušuje se paní sekretářka, která se s podobným telefonátem ve své kariéře ještě nesetkala. „Co mi to, slečno, vykládáte? Neříkejte, že by se u vás jeden lobbista navíc neuživil,“ trvá pan Pitěra na svém, protože v demokratickém státě mají mít všichni rovné příležitosti. „Zkuste zavolat na ministerstvo obrany, tam teď připravují velký tendr a nějakého schopného lobbistu možná shánějí,“ snaží se sekretářka co nejrychleji zbavit nekompromisního občana v hmotné nouzi. „Zdravíčko, Pitěra u aparátu, chci se voptat, jakej chuj to teď u vás řídí?“ Nebere si pan Pitěra servítky a střílí rovnou od boku. „Ale tady není žádný chuj, zde je ministerstvo obrany,“ žasne další zmatená sekretářka nad razancí, s jakou pan Pitěra udeřil. „Abyste tomu, slečno, rozuměla, já mám totiž děsně šikovného syna a von by vám moh klidně prolobbovat ty vaše Pindury,“ nabádá pan Pitěra sekretářku k obchodní spolupráci. „To nepřipadá v úvahu, my máme své vlastní lobbyisty, které vybí-

rá Parlament a Poslanecká sněmovna," odbývá sekretářka pana Pitěru v domněnání, že je celá záležitost uzavřena. „Mně se, slečno, zdá, že stojíte vo to, abych se těžce nasral," testuje pan Pitěra těžší vyjednávací kalibr. „Musím vás upozornit, že tento hovor je nahráván a monitorován, a pokud mě nepřestanete obtěžovat, tak zařídím, že půjdete na černou listinu nepřátel státu," obeznamuje neoblomná sekretářka pana Pitěru s jeho nevalnými vyhlídkami. „A koho na tom listu už máte?" cítí pan Pitěra svou kariérní příležitost v oblasti terorismu. „Jsou tam jen ti nejnebezpečnější teroristé, jako například řidič Smetana, pan Tomijo Ukachuja, pan Gagarin, pan Robin Úd, a také pan Gándhí, který dlouhodobě podrývá principy tržního hospodářství," předčítá sekretářka panu Pitěrovi jména těch nejnebezpečnějších živlů. „No to je paráda, tak mě tam slečno vražte a já to hned musím jít vohlásit k Suchánkům, dneska je tam vobsluha nahoře bez," raduje se pan Pitěra z takového rychlého politického postupu. Dostat se na státní listinu, po bok takových velikánů, jako kancléř Lesík nebo Jan Šiška z Trotlova, je velká pocta a kdo ví, třeba někdy pozvou pana Pitěru i na kladení věnců.

Vzhledem k tomu, že je pan Pitěra rozeným životním optimistou, jenž se nenechá odradit dočasnou porážkou, neváhá a telefonicky sjednává schůzku s cestovní kanceláří Nikam tour, což je podle smlouvy údajně obchodní partner a komplic zřejmě kontroverzní firmy Muflon, a. s. Na jednání dorazí pan Pitěra v přesně stanovený čas s dobrou náladou, dechem páchnoucím po cibuli a v doprovodu svého obchodního poradce pana Miloše Nguyena. Sympatická slečna s moderním účesem emo

pesimistik oba vřele vítá a přísahá na hrob Kurta Hovnejna, že jejich cestovní agentura nemá s podvodnými praktikami Muflonů nic společného. Je prý sice pravda, že Mufloni sídlili několik dnů naproti přes ulici a že byl Nikam tour několikrát kontaktován jejich tiskovým mluvčím zvaným Kolibřík, který požadoval po obchodnících v okolí výpalné, ale k žádné trvalé obchodní spolupráci prý nikdy nedošlo. Krom toho Muflon, a. s., prý není telefonní operátor, nýbrž nadnárodní logistická společnost, zabývající se převozem zcizených luxusních vozů z Česka do zemí bývalého Sovětského svazu. Pan Pitěra se po takovém transparentním sdělení cítí ihned klidnější a pomrkává po slečně na půl oka, poněvadž je to kus ženské a jeho žena Věruška doma sleduje seriál, a tudíž mu nemůže narušovat milostné plány. „Já bejt, slečno, vo pár roků mladší, tak vás nakousnu jak burizónek,“ tváří se pan Pitěra šibalsky, zato slečna je nějaká roztěkaná a neví, kam se vrátit. Slečně lichotky evidentně imponují, a tak se pan Pitěra přitočí a štípne ji do zadečku, až z toho slečna vypískne a také lehce zčervená, protože pan Pitěra je sice věkem důchodce, ale srdcem štramák a to ženy svým šestým smyslem ihned vycítí. Pan Miloš se tváří, že nic nevidí, a raději se modlí k vietnamskému bohu rýže Nacosinakaši za prosperující stánkový byznys a také za to, že paní Věruška našťestí nikdy neměla žádné kontakty v ABL ani v BISce, protože v této choulostivé a kompromitující situaci by to mohl být konec pana Pitěry v Čechách. Ve chvíli, kdy už je jasné, že komunikační ledy jsou jednou provždy prolomeny, což není vůbec divu, protože pan Pitěra je přímo mistrem v oblasti komunikace a mezilidských vztahů, navrhne slečna zaměstnankyně oboustranně výhodné řešení této veskrze nepříjemné situace. Agentura Nikam tour sice nehodlá pánům garanto-

vat zájezd zdarma pro dva někam, ovšem má v současnosti v nabídce finančně velice výhodné poznávací zájezdy po krásách řeckých ostrovů. Součástí zájezdu je vzdělávací návštěva Atén spojená s exkluzivním balíčkem služeb, jenž nemá na českém trhu konkurenci. Balíček zahrnuje mimo jiné několikahodinovou poznávací účast v generální stávce, možnost výroby vlastního transparentu za asistence skutečného řeckého odboráře a také možnost hodů Molotovova koktejlu na řecký parlament. Tato skutečně unikátní nabídka se líbí hlavně Milošovi, a proto bez váhání zakoupí zájezd pro Pitěrovy i Nguyenovy s předplatným několika hodů molotovem, a to z toho důvodu, že jako rozený podnikatel rád čelí novým výzvám. Pan Pitěra je nadšený jako batole po přebalení, ovšem tím, jestli bude nadšená také jeho paní, si vůbec není jistý. Proto se ještě zastaví v samoobsluze pro dvě lahvová, aby si dal doma napřed na kuráž. Paní Pitěrová, jak známo, je však bytost moudrá a chápavá a výlet k moři jistě přivítá jako příjemné odreagování od všedních starostí a domácích stereotypů. „Dědku jeden bláznivá, co tě to napadlo?!“ vybuchuje paní Pitěrová v emocionálních erupcích, když její manžel po druhém lahvovém konečně vykládá karty na stůl. „Do Řecka ject házet granáty na státní úřednictvo, to může napadnout jenom tebe, ty hovado. Eště nás tam všechny zavřou, až zčernáme.“ „Molotovovy koktejly, Věruško, to je teď hit,“ snaží se pan Pitěra uklidnit svou paní, která je už tak rozrušená z poslední epizody jejího oblíbeného seriálu, který se nevyvíjí tak, jak by si přála. „Nebožka maminka měla pravdu, když mi radila, abych si tě nebrala,“ lamentuje paní Pitěrová, „měla sem si vzít radši toho Vaška Knausů, sice se pomočoval eště na gymplu, ale teď je to velký zvíře v OTS a má firmu, co staví ty zvlněný dálnice.“ „Uklidni se, Věruško, a zhluboka dýchej,“

stimuluje pan Pitěra svou ženu zholastropním dechovým cvičením, které působí blahodárně v každé stresové situaci. Toto všemocné dechové cvičení vyvinul známý pozitivista a motivační guru Ivo Stonan pro řešení konfliktních situací v prostředí přezrálých manželských svazků. Například taková paní Buriánková z vedlejšího vchodu praktikuje tuto zklidňující metodu nejméně sedmkrát týdně, a to především v klíčových situacích, kdy má chuť svého muže utlouct nějakým těžkým předmětem a následně zakopat v parku, tam co močí psi. Princip tohoto cvičení spočívá v tom, že v emocionálně vypjatých situacích nejméně jeden z manželské dvojice zafixuje zrak na lustr a nemyslí zhola na nic. V opačném případě totiž hrozí vysoké riziko fyzické konfrontace a následný převoz jednoho nebo obou manželů na jednotku intenzivní péče. Tato harmonizující metoda se však i přes velkou oblibu českých domácností u Pitěřů příliš neosvědčila, a to zejména proto, že když paní Pitěrová zafixuje zrak na lustr, zjistí, že už půl roku nesvítí žárovka a že její muž nevymaloval, jak slíbil, čímž se celá situace ještě více vyostří. Život panu Pitěrovi nakonec nevědomky zachraňuje paní Faflíková, která společně se svým mužem bydlí přímo nad Pitěrovými. To by se na první pohled nemuselo jevit jako problém, ovšem celá patálie spočívá v tom, že se Faflíkovi rozhodli reagovat na neúnosně vysokou cenu vajec tím, že si pořídili patnáct slepic, které ubytovali na balkoně s výhledem na centrum města. Slepice jsou pod vlivem tak krásného výhledu velmi produktivní a intenzivně posírají celý panelák, že o tom dokonce vycházejí nelichotivé články v místním oběžníku. V domě je kvůli tomu samozřejmě velké pozdvižení a paní Pitěrová už několikrát svolala domovní schůzi, na které se živě diskutovalo o tom, jak slepicím zamezit v dalším posírání. Faflíkovi

ovšem nehodlají za žádnou cenu od svého velkochovu ustoupit a argumentují tím, že čerstvé biopotraviny jsou pro další rozvoj českého hospodářství důležitější než estetické názory nájemníků. Celý spor nakonec na čas uklidnil až inovátor a příležitostný vynálezce pan Buriánek, který přišel na základě vlastních zkušeností s poměrně jednoduchým řešením. Je veřejným tajemstvím, že pečivo z místního supermarketu obsahuje sůl na posyp veřejných komunikací a že jeho požití způsobuje strašlivou zácpu. Pokud budou Faflíkovi krmit své nosnice pouze tímto vysoce toxickým materiálem, mohl by se proces posírání rapidně zpomalit, ne-li úplně zastavit. Faflíkovi na kompromisní řešení přistoupili s tím, že se na výkrmu jejich nosnic musí podílet všichni nájemníci, protože cena toxického pečiva v českých supermarketech díky inflaci prudce roste a to by mohlo být pro jejich farmu likvidační. Všichni zúčastnění s tímto řešením nakonec souhlasili, ovšem ukázalo se, že pouze paní Pitěrová hodlá svým závazkům dostát, a proto schraňuje toxické rohlíky ve špajzce. Nejčerstvější dodávku jedovatých rohlíků ovšem paní Pitěrové sežral dealer od Muflonů, a tak Věruška uprostřed hádky se svým mužem s hrůzou zjišťuje, že má tak posraná okna, že ani neví, jestli je den nebo noc.

Na domovní schůzi, která je svolána ihned druhý den na popud paní Pitěrové a která je jako obvykle zorganizována v kočárkárně, dorazili vzorně všichni nájemníci včetně paní Kořínkové, která se na podobné akce vždy velmi těší, protože, jak sama s oblibou říká, v jejím věku by i smrt byla příjemným rozptýlením. Bez jakéhokoliv prodlužování si hlavní slovo bere

pan Pitěra a řeč je to podnětná a inspirativní pro každého bez ohledu na věk a politickou příslušnost. „Takže Karle, esi mi ta tvoje havěť ještě jedinkrát posere parapety, tak tě čekám vo půlnoci v parku a bude to boj na život a na zmrđ,“ pan Faflík když slyší taková tvrdá slova, tak jde ihned psychicky do kolen a prosí pana Antoníčka o odpuštění všech hříchů. Paní Faflíková, statečná to žena, se ovšem snaží svého muže bránit Ústavou České republiky a mezinárodním soudem v Haagu, což ovšem panu Pitěrovi nemůže ani v nejmenším nahnat pocit ohrožení. „Pro mě za mě klidně v Europarlamentu, ale na zmrđ, to si pamatuj, Karle,“ hrozí pan Pitěra zdviženým ukazovákem a druhou rukou se škrábe na zadku, neboť mu jeho paní vymáchala trenýrky v aviváži, co je na ní v televizi často reklama. V reklamě se říká, že váš zadeček bude jako v peřince, což se ovšem nepotvrdilo, protože pan Pitěra má říť v jednom ohni, trpí nesnesitelným svěděním provázeným abnormálně silnými větry, které však zřejmě s aviváží nijak nesouvisí. „Moje slepice sice občas někomu poserou parapet, ale ty, Ladislave, ty seš schopnej se posrat i na domovní schůzi,“ pokouší se pan Faflík verbálním útokem o navrácení své důstojnosti. „Svatá pravda,“ přikyvuje spokojeně paní Kořínková a připomíná všem zúčastněným velmi nepříjemnou zkušenost, kterou jí pan Pitěra přichystal před několika dny přímo před domem. Chuděra paní Kořínková byla tehdy pod záminkou milého překvapení donucena úskočnými triky k tomu, aby zatahala panu Pitěrovi za palec. Byla to ovšem grandiózní chyba, která upoutala paní Kořínkovou na lůžko. Jakmile totiž uchopila nabízený palec, pan Pitěra si strašlivě ulevil, až to otrásl vchodovými dveřmi a paní Kořínková se z toho lomozu nervově zhroutila. „Láďo, ty dobytku, kolikrát sem ti říkala, že nemáš prdět na veřejnosti, co si o nás lidi po-

myslí,“ soptí paní Pitěrová, když slyší takové neblahé zvěsti o svém muži. „Věruško, tohle je jednou svobodná země a já si budu větrat střeva, kdykoliv se mi zlíbí,“ brání se pan Pitěra a uvažuje o tom, jestli by nebylo lepší schůzi přerušit, aby si mohl doma namočit zadek do škopku s ledovou vodou. To je totiž jediný ověřený způsob, jak eliminovat avivážní vyrážku, a kromě toho ledová lázeň také působí blahodárně na chorobu, kterou panu Pitěrovi diagnostikovali již v útlém mládí. Lékařsky se tato neléčitelná choroba nazývá bombastikus ventilaris a je doslova pohromou pro každou slušnou domácnost. Choroba se projevuje naprosto neočekávaně s dynamikou srovnatelnou snad jen s černobylskou jadernou katastrofou. Její následky působí velmi negativně na rodinné vztahy a mohou také způsobit vážné zdravotní problémy všem dotčeným. „Láďo, já ti říkám, že teď si prostě prdel máčet nepudeš,“ zamítá paní Pitěrová rezolutně anální plány svého muže a zároveň očekává nějaké konstruktivní návrhy pro řešení slepičího problému. Nikdo z přítomných se však k proaktivním krokům příliš nemá, snad jen s výjimkou jedné paní z přízemí, která navrhla, že by bylo vhodné oslovit nějakého zvířecího psychologa, který by slepičkám fundovaně domluvil. To se ovšem většině nájemníků vůbec nezamlouvá, protože takový odborník může stát řůru peněz a krom toho je potřeba situaci vyřešit co nejrychleji, jinak hrozí trvalé zacementování všech oken orientovaných na centrum města. Patovou situaci nakonec ke spokojenosti všech ukončila až paní Kořínková, která naprosto neuváženě učinila Faflíkovým výhodnou nabídku, kterou by zřejmě žádný balkónový farmář neodmítl. Faflíkovi budou totiž moci podle nové dohody využívat pro své pěstitelské záměry garsoniéru paní Kořínkové, která se přestěhuje do koupelny a výměnou za své

služby dostane jedno vejce denně a ještě jí doma nebude s tolika milými zvířátky smutno. Řešením problému jsou všichni nájemníci doslova nadšeni, je totiž maximálně výhodné pro obě strany sváru a především pro paní Kořínkovou, které po exekuci na starobní důchod nezbývají žádné peníze na stravu. Tyto starosti jsou ovšem ty tam a ubohá důchodkyně může už nyní přemýšlet, na jaký způsob si připraví své první poctivě vydělané vejce. Vše se tedy nakonec k dobrému obrátilo a paní Pitěrové se ulevilo do té míry, že pro tentokrát odpustila svému muži jeho pšouchancové avantýry a dokonce souhlasila, že společně s dcerou Květuškou a její rodinou vyrazí na báječné prázdniny k moři.

Takže vážení, věci se maj následovně,“ přechází pan Pitěra po obývacím pokoji jako tygr v kleci a tváří se nadmíru důležitě. Před ním na gauči nervózně poposedává syn Čeněk, jeho družka Maruška a také pan Miloš Nguyen, kterému se toto sezení zřejmě příliš nezamlouvá, poněvadž neustále dokola opakuje, že nerozumí česky. „Budete voba pracovat tady pro Miloše, zaplatíte svoje dluhy a eště se ledasčemus přiučíte, poněvadž Miloš je kapacita přes podnikání všeho druhu,“ pomrkává pan Pitěra spiklenecky na Miloše. „Ja nerozumela cesky,“ pokouší se Miloš o nechápavý výraz. „Miloši, nesor mě, tyhle hovadiny si nech pro ČOIku, přece sme se domluvili, že tyhle dva dacany zaměstnáš,“ ztrácí pan Pitěra trpělivost a to je velmi špatné znamení, které by se mohlo panu Milošovi pekelně vymstít. Proto nakonec raději souhlasí, že oba výtečníky zaměstná v jedné ze svých ilegálních výroben značkového zboží za hubičku. „Tak to bysme měli a teď se de povinně

na fotbal,“ ukončí pan Pitěra krátké, ale podnětné rodinné sezení a natěšeně vykopává nohy jako Tonda Madlenka ve své životní formě. „Ja nerozumela cesky,“ Miloš totiž fotbal k smrti nenávidí a kromě toho je mu vždy velmi špatně po požití nekvalitního alkoholu, který se na hřišti prodává. Tento alkohol všeho druhu pan Miloš totiž vyrábí z metanolu ve své ilegální palírně a pak velmi draze pod záminkou kvality prodává po místních občerstvovnách. Tentokrát však není úniku, protože jak si pan Pitěra vezme něco do hlavy, nerozmluví mu to kromě jeho paní a pana prezidenta snad nikdo. Je ovšem také nutno podotknout, že paní Pitěrová svému muži fotbal nikdy nezakazuje, protože je ráda, že se dědka na celý den zbaví a může si pozvat paní Buriánkovou, aby společně probraly nejnovější drby ze společnosti. Cestou na fotbalové utkání si pan Pitěra prozpěvuje svou oblíbenou Dám dělovou ránu, aby navodil tu správnou sportovní atmosféru, což se mu však vůbec nedaří, protože Čeněk s Maruškou jsou oba pod velmi silným stresem z toho, co je čeká ve službě u pana Miloše. Jeho podnikatelské praktiky jsou u místních obyvatel nechvalně známé a pan Miloš je označován za velmi kontroverzního a krutého podnikatele, který týrá své zaměstnance nelidskými pracovními podmínkami. Ve svých manufakturních dílnách v lese za městem údajně zaměstnává především zoufalé uprchlíky z krachujících členských zemí eurozóny, kde velice rychle klesá životní úroveň běžných občanů. Pan Miloš se oproti tomu zas obává pana Pitěry, který ho často nutí k návštěvám zápasů místního fotbalového klubu, který se standardně pohybuje na posledních místech v tabulkách okresní divize. Hraje se na škvárovém hřišti, tým je složený z městských policistů, dobrovolných hasičů a kapitánem je místní loktista a lichvář s velkými zlatými kódry jménem

Marek Chcalík. Pan Miloš musí pod nátlakem pana Pitěry nasávat kořalku z místního stánku, kterou sám produkuje a o které ví, že způsobuje slepotu a malomocenství. „Nazdar pánové, tak jak to ty naši dřeváci kopou,“ zdraví se pan Pitěra po příchodu na stadion s místním obecnstvem, které je z velké části tvořeno důchodci a také nezaměstnanou mládeží, která nemá zrovna nic lepšího na práci. „Je to prodaný, jako dycky, Ladislave,“ mávne rezignovaně rukou postarší pán s rudým nosem a obrovskými boltci, ze kterých mu vyrůstají husté chuchvalce zažloutlých chlupů. „Bububububudede toto preeeeej plyplychta,“ přikoktává posmrkávající chlapík s rádiovkou a obrovitánskou boulí za krkem. „De se na panáka, panstvo, tohle bude náročnej zápas,“ směřuje pan Pitěra svůj kolektiv nedobrovolných fanoušků přímo ke stánku s rychlým občerstvením. „Štyry tuzemáky a platí to tady kamarád,“ objednává pan Pitěra zdravotně závadné občerstvení a spokojeně poplácává svého zetě po drobném asijském rameni. Pan Miloš nechotně platí za svůj vlastní produkt a v duchu se modlí k vietnamskému bohu kultury Zasesinakaši, aby vše dobře dopadlo a aby se po skončení utkání opět shledal se svojí ženou a dětmi. Na tribuně to mezitím jaksepatří vře, kapitán Chcalík se totiž ocitl v jasné gólové situaci, byl však zákeřně sražen k zemi a při pádu ztratil jeden ze svých mnoha zlatých kódrů, na které je velmi pyšný, protože znázorňují jeho společenské postavení a sociální prestiž. „Rorororozbij mumumu huhuhubu, Markůůů,“ povzbuzuje Chcalíka boulovec a předvádí imaginární pěstní souboj s neviditelným protivníkem. Chcalík je jak smyslů zbavený, máchá kolem sebe rukama, nohama a řve, že jestli se jeho kódr okamžitě nenajde, zabaví všem svým dlužníkům jejich nemovitosti, auta, manželky a vše ostatní, co se dá výhodně zpeněžit. Situace je

velmi vyhrocená, hřiště se mění v gladiátorskou arénu plnou pěstních a fackových soubojů. Obecenstvo šílí, neboť velmi touží po krvi. Chcalík bije své protivníky hlava nehlava, protihráči i spoluhráči padají k zemi jako švestky, škvárové hřiště je poseté raněnými, někteří účastníci zápasu se dokonce dávají na zoufalý útěk a dobrovolně skáčí do přilehlé říčky Brblavky. Tato ústupová strategie se však ukazuje jako přinejmenším velmi nešťastná, poněvadž do Brblavky jsou svedeny kanalizační odtoky z místního panelákového sídliště. Uprchlíci musí tak namísto Chcalíkovým knokautům čelit nekonečné flotile tuhých výkalů. Zoufalí uprchlíci brzy zjišťují, že těm plujícím po hladině se uhýbá poměrně snadno, ovšem zákeřné nebezpečí představují torpedoborce skryté ve větších hloubkách. Další poměrně záludnou nástrahou je také použitý toaletní papír, který se obtáčí okolo stehenních svalů a ve chvíli, kdy se přísaje, už nepustí. „Bijte je,“ řve pán s chlupatými boltci. „Ssssssmrt,“ dává se boulovec vlastními slinami a na krku mu naskakují zrovna takové křečové žíly, jakými trpí paní Pitěrová po padesáti letech pultového prodeje. Skupinka teenagerů mezitím využívá bitevního chaosu a v nestřeženém okamžiku odnáší ze stánku s rychlým občerstvením celodenní tržbu, několik kرتونů cigaret a grilované kuře, které provozovatel griluje už od loňska. Dobrovolní funkcionáři v oranžových vestách se marně snaží ukončit nefalšovanou fotbalovou apokalypsu, která se na místním hřišti ke spokojenosti všech neplatících diváků odehrává poměrně často. Chcalík je stále v naprostém transu a nedopřeje si oddechu, dokud nepolapí poslední kořist, která ještě stojí na nohou. Hlavní rozhodčí dnešního vydařeného zápasu peláší po škváře nadzvukovou rychlostí, protože ví, že jestli bude odchycen, stane se obětí násilného činu. Pan Pitěra je

ve svém živlu, v klidu usrkává metanolový kelímek a nemůže se nabažít té báječné fotbalové atmosféry. „Vsadím se, že tohle ste ještě neviděli, co? Vy amatéři,“ dobírá si pan Pitěra oba zkrachovalce a kochá se pohledem na běsnícího lokktistu Chcalíka, který právě ulapil hlavního rozhodčího a táhne ho za nohu přes celé hřiště k tribuně, kde se rozhodne o jeho dalším osudu. Rozhodčí se kroutí, svíjí, kňourá a prosí o milost, přestože všechny důkazy jasně hovoří v jeho neprospěch. Bezprostředně po odchycení se totiž přiznal hned ke dvěma trestným činům, jelikož se velmi bál o svůj život. Před začátkem druhého poločasu, kdy chcalíkovci vedli o dvě branky, přijal úplatek ve výši několika set korun s tím, že odpíská tolik pokutových kopů, kolik bude třeba, aby zápas skončil remízou. Což by se ovšem nemuselo zdát jako to nejhorší pochybení, protože během zběsilé honičky po hřišti došlo k hrůznému a nepochopitelnému zjištění, neboť lokktista Chcalík nahmatl při urinálním stisku v rozhodcovské kapse svůj ztracený kód. „Utopit, utopit, utopit,...“ ozývá se jednohlasně z tribuny, což je pro Chcalíka jasný signál pro likvidaci protivníka. Poškozený lokktista nemešká ani vteřinku a bez dalších cavyků mrští rozhodčího do Brblavky, což je jistě ten nejhorší trest, jaký si kdo umí představit. Chcalíkovci podle papírových předpokladů nakonec vyhráli po krátké poradě funkcionářů kontumačně, fanoušci byli ten den nadmíru spokojeni, hlavního rozhodčího už nikdy nikdo neviděl a pan Pitěra si může vrátit spokojeně blahem jako malé kotě stočené doma v pelíšku.

Paní Pitěrová je velmi ráda, že šel manžel na fotbal, a rozhodla se volný čas využít tak, aby spojila příjemné s užitečným. Společně s dcerou Květuškou může konečně vyrazit na nákupy do místního nákupního centra, kam se nesmírně těší, protože nákupy jsou dnes pro každou moderní ženu občanskou povinností, a to zejména v době krize, kdy je potřeba podpořit ekonomický růst větší spotřebou domácností. Paní Pitěrová touží po nákupu spousty důležitých a užitečných věcí, bez kterých by se na dovolené u moře zkrátka a dobře neobešla. Má připravený nákupní seznam na A jedna a při jeho namáhavém sepisování sama sobě přísahala, že nepoleví, dokud nebudou všechny položky odškrtnuty a tím splněn plán, jak se sluší a patří. Dcera Květuška přistupuje k nákupním povinnostem po vzoru své maminky také velmi svědomitě. S náležitým předstihem se důkladně připravila zejména v tom smyslu, že svému muži Milošovi udělala velkou manželskou scénu, protože pan Miloš odmítl poskytnout své milované ženě platinovou kreditní kartu, čímž by jí zajistil zaručenou kupní sílu a především také společenskou prestiž, která je dnes při styku s obsluhujícím personálem nezbytná. Pokud obsluhující personál nedej bože vycítí, že potenciální kupec smrdí korunou, stane se jindy tak povznášející věc, jakou nákupy dnes bezesporu jsou, noční můrou pro obě zúčastněné strany. Pokud na otázku „Dobrý den, jak vám mohu pomoci?“ odpoví zákazník například: „Děkuji, ale já se jen dívám,“ je předem jasné, že se mezi prodávacem a výhledovým zákazníkem pomalu, ale jistě vytváří sociální vztah běžně označovaný jako upřímná nenávist. Pokud zákaznice zvolí pro vytvoření prvního dojmu společensky přijatelnější odpověď typu: „Ano, jistě, potřebuji vaši asistenci, chci utratit ně-

jaké peníze z manželova konta,“ je více než jisté, že mají oba účastníci vzájemné obchodní interakce, příležitost pracovat na vytvoření hlubšího přátelského vztahu, jinak známého jako kreditní sympatie. Miloš nakonec podlehl psychologickému tlaku a vydírání své ženy a raději jí svou kartu poskytl, protože rozvod, kterým mu Květuška několik dní vyhrožovala, by byl jistě finančně náročnější než jeden den běžných rodinných nákupů. Před vstupem do nákupního centra, kde má paní Pitěrová se svou dcerou domluvený sraz, je šrumeček jak se sluší a patří. Několik členů z hnutí Hare Krišna poskakuje dokolečka jako banda imbecilů, čímž se snaží nalákat nové členy do své komunity. Nikoho z kolemjdoucích však příliš neláká život v jeskyni u otevřeného ohně, spíše jsou všichni motivováni množstevními slevami a také spotřebními novinkami od světově proslulých výrobců elektroniky, oblečení a domácích spotřebičů. „Dobré jitro, madam, přistupte blíže,“ láká paní Pitěrovou mladý úlisný prodejce na bankovní produkty s dlouhodobě negativním výnosem. „Di do prdele, debile,“ ohradí se paní Pitěrová proti jasnému ďábelskému svodu a spěchá s dcerou a jejími dětmi rovnou do obchodu s parfémů, který je pro moderní ženy stejně tak důležitý jako státní rozpočet pro úspěšné podnikatele. Nákupní centrum je však plné důmyslných nástrah, a než se paní Pitěrová s Květuškou proboují do svého voňavého ráje, který je až na samém konci nákupního centra, musí čelit nejedné čertovské nástraze. Jedná se především o thajské masáže, manikúru, pedikúru a například také zábaly hlavy z ženšenových kořínků. Takové zábaly působí blahodárně na nervové ústrojí a jsou očistou ženské duše, která je dnes pod neustálým konzumním tlakem. Taková paní Buriánková praktikuje tyto zábaly i několikrát týdně, aby se vymanila z nesnesitelného

psychického tlaku, který zažívá dnes a denně při sledování životních osudů českých celebrit a VIP osobností. Tlak skutečně ustupuje, paní Buriánkové ovšem od zábalu ustoupila také většina vlasů, a proto nadále zodpovědně navštěvuje stejného terapeuta, který se pomocí bario-vodíkovo-olovnatých kapsulí snaží navodit původní pocity přetlaku a úzkosti, což by prý mělo blahodárně stimulovat vlasové kořínky. Paní Pitěrová je celoživotní vášnivou fanynkou produktové řady telešoking, a proto má návštěvu jejich prezentačního stánku ve svém nákupním seznamu na čelních místech. V okolí stánku je velice živo a asi osmdesátiletý prodejce s tyrkysovou náušnicí o velikosti psí hlavy právě kolemjdoucím prezentuje boty, které prý samy chodí po vodě. Prodejce má jakožto bývalý provozovatel střelnice a kolotočů velmi dobré prezentační dovednosti a během předváděcí akce se snaží navazovat oční kontakt a argumentovat přínosem. Paní Pitěrové se záračné boty velice zamlouvají a ani na okamžik nepochybuje o tom, že je to ideální produkt pro dovolenou u moře. Na první pohled by se mohlo zdát, že se jedná o obyčejné botasky, ale jakmile je paní Pitěrová nazuje, hned je jasné, že jde o obuv mimořádných kvalit. „Tak jak se cítí vaše labutí nožky, madam?“ líásá se prodejce, protože konečně cítí provizi. „Stojí to za hovno, šéfe,“ tváří se paní Pitěrová, jako kdyby měla nohu ve svěráku. „Ale co to slyším, vždyť toto je obuv té nejvyšší světové kvality,“ snaží se prodejce zachránit nepříznivý vývoj situace. „V těchhle botách bych došla nejdál před barák a tam by se mi vylomily vobě kyčle v kolenou,“ pochybuje paní Pitěrová o kvalitě nabízené obuvi, ale prodejce se nenechá odradit a vybízí paní Pitěrovou k otestování chůze na vodě v nafukovacím bazénku, který je připraven výhradně pro tyto účely. Paní Pitěrová tedy souhlasí a je to především vrozená ženská

zvědavost, která ji vede k tak nerozvážnému činu. „Zavřete oči a pěkně zlehka našlapujte po hladině,“ udílí prodejce poslední instrukce před velkým divem. Žádný zázrak se však nekoná, a jen co paní Pitěrová zlehýnka našlápne na vodní hladinu, podjedou jí nohy a prásk, praští sebou, až to zaduní po celém nákupním centru. Voda stříká do všech stran a prodejci je jasné, že pro dnešek žádná provize, stejně tak jako včera a předešlým, nebude. V podstatě se dá konstatovat, že se po dobu půlročních intenzivních prezentací zatím neprodal ani jeden pár, zato vykloubenin, naraženin a zlomenin bylo požehnaně. „Ty hovado podvodnický,“ sápe se paní Pitěrová celá zmáčená na bezradného prodejce, dcera Květuška ji slovně podporuje a Zuzanka s Fandou mají z rozzuřené babičky velikou legraci. „Policie, byl jsem napaden,“ huláká bezradný prodejce v obavě o svůj život. „Jen si volej policii, ty dobytku, zavřou tě, až zčernáš,“ paní Pitěrová má extrémně silný stisk, prodejce začíná promodrávat a kdoví jak by celá šarvátka skončila, kdyby včas nezasáhl člen místní ostrahy. Přestože je mohutného vzrůstu, má s drobnou paní Pitěrovou poměrně velké problémy. Ta je totiž k podvodnému prodejci prisátá jako klíště a dychtí po pomstě jako nikdy předtím. Po několika minutách se ostraze konečně podaří kritickou situaci stabilizovat a nastolit pořádek a klid, což jsou atributy, bez kterých se žádný svatostánek spotřeby a konzumu neobejde. „Ta ženská je magor, chtěla mě zabít,“ objasňuje krizovou situaci zmatený prodejce a stále se ještě třese jako osika. „Kdybyste si, pane četníku, vzkoušel ty jeho zázračný boty, tak byste ho měl chuť pěkně majznout,“ hájí se paní Pitěrová a nabádá ostrahu k ozkoušení nabízeného produktu. Člen ostrahy, aby vyhověl oběma stranám sporu a nepozbyl tak na objektivitě při posuzování celého přípa-

du, nakonec souhlasí s ozkoušením zázračné obuvi. Tato situace není pouze příležitost pro očištění dobrého jména paní Pitěrové, ale také šance na slušný výdělek a Fanoušek, jako rozený obchodník po svém otci, nemešká a okamžitě uzavírá s kolemjdoucími sázky na to, zda se sekuriťák pomocí zázračných bot projde po vodě jako Ježíš Nazaretský. Kurz odhadl Fanoušek nula ke sto dvaceti s přihlédnutím k sekuriťákově dobré fyzické kondici a jeho znalosti místních povětrnostních podmínek. Prodejce vyhledává potřebnou velikost, poskytuje odbornou asistenci při obutí a pak profesionálně navádí sekuriťáka tou nejvhodnější nohou na hladinu v bazénku. Uzavírají se poslední sázky, okolo bazénku je napjatá atmosféra a sekuriťák odvážně vstupuje na vodní hladinu. Vše vypadá velmi nadějně, obecenstvo ani nedutá, paní Pitěrová je jak na trní a Fanoušek už v duchu přepočítává svůj potenciální zisk. Bota se dotýká hladiny a prask! Voda stříká všude kolem, sekuriťák se válí v bazénku a všem přihlížejícím je jasné, že tahle kampaň se telešokingu skutečně příliš nepovedla. Paní Pitěrová je nadmíru spokojena s výsledkem, protože bylo očištěno její jméno. Fanoušek zařízl celkem slušný zisk, sekuriťák si musí do ústředí pro suchou uniformu a prodejce ze zoufalství nabídl paní Pitěrové devadesátiprocentní slevu na rotační mop a k tomu přidal zdarma jako dárek speciální energetický náramek, který pozitivně působí na přirozené magneticko-termální pole člověka, aby alespoň poskrovnu odčinil dvojitý debakl, protože pravda se nakonec ukázala. Paní Pitěrová cítí satisfakci, jak se věci otočily v její prospěch, mop se v domácnosti neztratí a náramek dostane její manžel na ztišení jeho ukrutných střevních obtíží. Někdo by možná mohl nabýt dojmu, že se paní Pitěrová s dcerou Květuškou nechají počáteční neblahou zkušeností odradit od

dalšího nakupování, ale opak je pravdou a další zastávkou je vysněná parfumerie. Před tím je však třeba ještě zaskočit k místní esoterické poradkyni madam Beatrix, která dokáže předpovídat budoucnost, navazovat kontakt s jinými světy a také poradit ženám v nelehkých životních situacích. Paní Pitěrová se potřebuje poradit o důležitých záležitostech týkajících se jejího muže a také chystané dovolené u moře. Květuška má na srdci také několik důležitých životních otázek a madam Beatrix je ta jediná, která je jistě dokáže uspokojivě zodpovědět. Madam Beatrix má svou věštírnu hned vedle obchodu s videohrami, což je poloha více než strategická, protože Zuzanka s Fandou jsou velkými herními přeborníky. U svých osobních počítačů vydrží celé hodiny a lámou jeden rekord za druhým. Nejoblíbenější hrou, kterou oba doslova milují, je Real time strategie, Globální tržnice, kde se hlavní hrdina, vykutálený asijský obchodník, snaží ovládnout světový obchod prostřednictvím expanze stánkového prodeje. Vzhledem k tomu, že nedávno vyšla nová řada této celosvětově oblíbené hry, svěřila Květuška své děti za drobný finanční obnos do péče erudovaného personálu, který slíbil, že bude o děti postaráno jako v Dysnejlandu. V prodejně je totiž k dispozici plazmová obrazovka, kde mohou zanícení hráči vyzkoušet nejrůznější hry podle libosti. Fanda si žádá podle očekávání demoverzi Globální tržnice a bez větších cavyků započne za asistence své sestry stánkovou expanzi. „Tatínek na ně může být hrdý,“ povzdechne si paní Pitěrová blaženě, jak se nemůže vynadívát na své vnoučky ponořené do stánkové simulace, a nebýt dcery Květušky, skoro by zapomněla na své nákupní a také esoterické povinnosti, které činí moderní ženu pilířem vyspělé konzumní společnosti. O děti je tedy postaráno a paní Pitěrová s dcerou se mohou nerušeně

ponořit do mystického a tajuplného světa, který, jak pevně věří, jim pomůže odhalit tu správnou cestu k uspokojení ženské duše. V čekárně u madam Beatrix sedí dvě ženy v důchodovém věku a zaníceně rozebírají své rodinné problémy. „Ten můj dědek, to je strašnej dobytek, to vám teda řeknu, mladá pani,“ mračí se jedna z dam a vážně pokyvuje hlavou. „To mi povídejte, mladá pani, tomu mému smrděj nohy jako dveře vod chliva,“ pohupuje se druhá z dam na židli a netrpělivě pokukuje ke dveřím esoterické poradny. „To ten můj dědek zas trpí na ukrutný větry,“ nebere si paní Pitěrová servítky a bez váhání se zapojuje do povznášející debaty. „Sou to všechno kanci, jeden jak druhej,“ mávne rukou jedna z dam na znamení bezvýchodnosti situace a nervozitou mačká fialovou kabelu, která jí dokonale ladí s barvou vlasů a také s odstínem kostřbatých nadobočnic, které si zřejmě napřed vytrhala a následně dokreslila. „Tak prosím, dámy, která z vás je další na řadě?“ Ze dveří poradny na dámy útočí podmanivá směsice exotických vůní připomínajících kravské lejno ředěné koňským trusem. Madam Beatrix se tváří nanejvýš tajuplně a pomalým a vláčně nadpozemským pohybem láká jednu z dam do své mystické laboratoře. V čekárně je z toho ihned velké pozdvižení a dámy se hromadně tlačí ke dveřím, aby nahlédly do krajiny zázraků, kde se ženské sny díky madam Beatrix mění ve skutečnost. Bez větší nadsázky by se dalo konstatovat, že madam Beatrix je místní celebritou, ženy ji obdivují, a to především kvůli její schopnosti intuitivně odhadnout lidské osudy a naordinovat nejvhodnější řešení pro seberealizaci a naplněný život. „Já tu byla první,“ hlásí se hlasitě o svá práva dáma s fialovou kabelou a tlačí se do orákula, jako kdyby jí odbíjela poslední minuta na tomto pohnutém světě. Druhá dáma s brunátnou hlavou jí však vehementně

zatarasí svým mohutným zadkem cestu a výhrůžně točí igelitovou taškou s nápisem Kaufchcant – nakoupíte a ještě od nás dostanete zaplacené. „Dámy, přeci se tu nebudete atakovat, toto je svatyně klidu a míru,“ povznáší se ve své duchovní velikosti madam Beatrix nad své smrtelné klientky s rafinovaným úsměvem, jenž je připomínkou dob dávno minulých, kdy byly lesy plné skřítků a po lukách pobíhaly víly v rouše Evině. Když se dvě báby perou, třetí se směje. Paní Pitěrová se touto lidovou moudrostí řídí celý svůj život a téměř vždy jí přináší uspokojivé výsledky. Nejinak tomu je i tentokrát a paní Pitěrová využívá drobné dámské šarvátky a nepozorovaně jako myška vklouzne do mystické poradny. „Tak to budou dva tisíce v hotovosti na dřevo, mladá paní, platební karty a podobný úchylárny neberu,“ vyhrkla madam Beatrix na paní Pitěrovou, jen co zaklaply dveře orákula. „Nezdá se vám, že je to nějak moc a vůbec, vždyť ještě nevíte, proč jsem vlastně tady,“ brání se paní Pitěrová takovému nečekanému finančnímu tlaku. „Máte problémy s manželem, je to nemakačenko, furt se válí na gauči, s ničím vám nepomůže, čumí pořád na fotbal, chlastá, smrděj mu nohy a trpí na silný větry. Je to tak správně, mladá paní?“ tváří se madam Beatrix znuděně a nastavuje před paní Pitěrovou láhev od okurek, která je až po okraj přeplněná bankovkami nejrůznější nominální hodnoty. „Vy znáte Ládíka?“ vyhrkne paní Pitěrová s nehraným údivem a bez dalších průtahů vyhledává v peněžence požadovanou částku. „Já znám osudy všech smrtelníků žijících na této planetě,“ proplétá madam Beatrix v mystických pohybech své dlaně a poté rozprostírá tarotové karty na svém orakulárním pracovním stolku. „Jsem ve spojení s mocnými duchy nasrálního světa a pomocí prdelingu je přivolám, aby zodpověděli všechny vaše otázky a aby očistili vašeho muže

od negativních posrálních energií.“ Paní Pitěrová se celá chvěje rozrušením a je připravena přijmout rady od mocných duchů z onoho světa. „Belzeprde, zpeklažmrde, zjev se a zachraň tuto nebohou ženu,“ započíná madam Beatrix své mocné zaklínání a vzývá nasrální síly, aby očistily pana Pitěru od jeho škodlivé karmy, která zřejmě blokuje jeho trávicí systém. Paní Pitěrová je vystrašená k smrti a nejraději by se dala na útěk, ovšem mocné nasrální kouzlo ji naprosto zbavilo svobodné vůle. Nemůže se ani pohnout a je vydána na pospas smyslů zbavené vědmy, která krouží po orákulu a vyvolává mocná jména těch, kteří přicházejí z onoho světa. „Belzeblb, Kataprt, Maxizmrt, Kokoťák, Raketák,“ madam Beatrix je v naprostém transu, jak volá bohy z nasrálního světa, kteří zřejmě jako jediní znají odpovědi na veškeré otázky, které se nikdy nikdo neodvážil zodpovědět. Paní Pitěrová upadá do mdlob a madam Beatrix se svíjí na podlaze, vykřikuje mocné magické formule, od úst jí jde pěna a nohy se jí kroutí v nelidských pózách. Dámy v čekárně na popud své vrozené ženské intuice vycítí, že něco není v pořádku, a pod vedením Květušky vtrhnou do orákula doslova v poslední minutě. Hlavním důvodem pro jejich hrdinský čin je nelidský křik paní Pitěrové, která neustále dokola vykřikuje „Ó můj bože, ó můj bože, to je konec, to je konec.“ V orákulu je načouzeno jako na heřmákové koncertě, není vidět na krok, a to z toho důvodu, že madam Beatrix používá při svých magických invokacích vonné tyčinky z Uruguaje, které tamější indiánské kmeny vyrábí z pet lahví, co najdou pohozené v džungli po turistech z USA. Květuška má školu svého otce lapiducha, neváhá a svou maminku vymaní ze spárů magického uhranutí několika dobře mířenými pohlavky. Paní Pitěrová je však zjevně v traumatickém stresu, který se projevuje silnými větry, kte-

ré jí v pravidelných intervalech nadzvedávají sukni, což je jasným důkazem toho, že paní Pitěrová byla při mocné magické invokaci prostoupena nečistým duchem z posrálního světa. Zbylé dvě dámy z čekárny si berou na starost madam Beatrix a její vzkříšení je skutečně nelehkým úkolem, který vyžaduje lidský přístup a otevřené, milující srdce. „Chyt' ji za nohy, já ji vemu pod krkem,“ radí dáma s kabelou v záchranářském záchvatu dámě s brunátnou hlavou. Madam Beatrix je však nadmíru dobře živená, korpulentní žena a její zachránkyně mají co dělat, aby jim nepopraskaly punčochy na stažení křečových žil. Před orákulem se okamžitě srocují zvědavci a mačkají se jeden na druhého, aby nedej bože snad o něco důležitějšího nepřišli. Dáma s kabelou supí jako hrošice v říji, protože táhne madam Beatrix za její invokační náhrdelník s medailonem egyptské bohyně Nesertiti, což je důkazem vysokého stupně zasvěcení, kterého madam při své esoterické praxi zřejmě dosáhla. Vědma koulí hrůzostrašně zarudlýma očima, magický medailon se jí zařezává hluboko do ohryzku, až jí promodrává její ušlechtilá tvář, přesto jí však ještě zbývají síly na mocné zaklínání a vyvolávání duchů z jiných dimenzí. „Zavři už tu hubu, ty bestie jedna,“ nebere si dáma s brunátnou hlavou servítky, a raději než by poslouchala další magické běsnění, přišlápne madam Beatrix ohryzek kramflekem, poněvadž to je nejzaručenější způsob, jak svého protivníka dočasně umlčet. Dav je tou podívanou naprosto nadšený, povzbuzuje dámu s kabelou v jejím mohutném zápřahu a následuje dvojici dobrovolných záchranářek až k bazénku podvodného prodejce zázračných bot, co po vodě zkrátka a dobře nikdy chodit nebudou. „A zvedáme,“ koordinuje záchrannou akci dáma s brunátnou hlavou a rve madam Beatrix za její fetišní náhrdelník, až z ní stříkají hleny do všech

světových stran. Na raz, dva, tři už letí madam Beatrix volným vrhem a na čtyři přistává v podvodníkově bazénku, až to cákne do druhého patra na pána, který je převlečený za párek v rohlíku, protože má problém se svým splátkovým kalendářem. Z bazénku vychází hustý kouř, létají jiskry a také blesky, což je jistě neklamné znamení, které signalizuje neutralizaci negativní nasrálí energie, která naprosto neočekávaně zachvátila madam Beatrix při její mistrovské magické operaci. Vědma je konečně zachráněna, do těžkého nasrálího stavu se ovšem pro změnu dostává prodejce zázračných bot, do kterého evidentně vstoupil neblahý démon, který byl zřejmě při mistrovské invokaci také vyvolán. „Já vás zabiju, všechny vás zabiju,“ běsní prodejce a peláší směrem k východu obchodního centra, což je pochopitelné, protože za stávající situace se dobrý obchod zkrátka a dobře uzavřít nedá. Dáma s kabelou i dáma s brunátnou hlavou si mezitím vysloužily mohutný potlesk od kolemjdoucích zvědavců. Madam Beatrix se ztěžka odplazila do své esoterické poradny proklít duchy z onoho světa a paní Pitěrová jakožto silná a odolná žena se brzy oklepala z tak mimořádného nasrálího zážitku. „Tak ti řeknu, Květuš, ta čarodějnice snad přenesla ty Láďovy větry na mě.“ „To bude dobrý, mami, vyzvedneme děti a zajdeme na kafe,“ chlácholí Květuška svou traumatizovanou matku a podpírá ji při chůzi, protože větry, které na ni byly seslány z onoho světa, jsou tak silné, že je obě vychylují ze směru chůze. V prodejně s videohrami se mezitím odehrávají velké věci, které čekal málokdo. Omladina od pěti do čtyřiceti let se tlačí okolo Fanouška, který přímo exceluje při expanzi svého stánkového impéria. K ovládnutí světa už mu stačí pouze virtuálně a především mírově vybombardovat Írán, Zastrán a Posrán a potom také nahradit jejich zastaralé ekonomiky novým

stánkovým modelem, který jako jediný dokáže zajistit demokracii, svobodu a skutečný blahobyt pro utlačované spotřebitele. Při své mistrovské obchodní strategii se Fanoušek zrovna pokouší vyšachovat ze hry obávaného virtuálního megalomana Tojemoje.com, který si brousí zuby na ovládnutí světa prostřednictvím onlajn aplaudování, což se může na první pohled zdát jako moudrá strategie. Ovšem vzhledem k tomu, že nejoblíbenější Fanouškovou knihou, ze které mu předčítala maminka před spaním, když byl ještě malý jako fazolový lusk, je Umění války od Sun Tzu, nemá jeho oponent sebemenší šanci. Během několika dalších mistrovských geopolitických tahů na pomyslné mapě světa Fanoušek obsazuje poslední kolonie, které mu ještě schází v portfoliu, a je dobojováno. Fanoušek se stává místním hrdinou, Rockeprdel utřel nos a onlajnoví závisláci provolávají slávu svému novému králi. Zuzanka svému bratrovi i přes sourozenecké pouto závidí, protože majitel obchodu právě Fanouškovi nabídl exkluzivní smlouvu na propagaci zboží a obchodních aktivit jeho společnosti. Fanoušek je celý opojený takovou nenadálou přízní rozvášněného davu a nedbá na hlasité naléhání maminky a také babičky, které se statečně prodírají davem. Fanoušek předstírá, že babičku ani maminku vůbec nezná, a celý omámený se nechá unášet na své pětiminutové vlně slávy, která prý někde čeká na každého. Ovšem snad jen s výjimkou nebohé paní Kořínkové, která, jak sama říká, prožila celý život v bídě a anonymitě, což se podepsalo na jejím psychickém i tělesném stavu. „Tak ty budeš dělat, že nás neznáš, ty hajzle jeden,“ bere si celou situaci na starost paní Pitěrová, čapne Fandu za pačesy a už ho táhne skrze rozvášněné onlajňáky na světlo boží. „Takhle se k sobě lidé chovat nesmějí,“ snaží se paní Pitěrovou moralizovat marihuanou silně zapá-

chající onlajňák v opoceném triku. „Di do prdele,“ nenechá se paní Pitěrová vyvést z míry. Zhulenec neví, jak reagovat, tváří se tupě, a když mu k tomu ještě paní Pitěrová přišlápne rozedranou tenisku svým čerstvě podraženým kramflekem, veškerá diskuze končí. „A máš to, blbe,“ vyplázne na zhulence Zuzanka dlouhý jazyk, až ji z toho zabolí v pantech. Fanoušek se vzpouzí, vzteká a chce se babičce všemožně vykroutit z jejího hadího sevření. Proti silnému stisku paní Pitěrové však nemá šanci, a tak raději rezignuje a přijme nabídku, kterou nelze odmítnout. Takové nabídky má paní Pitěrová velice ráda, často je používá především v situacích, kdy ji někdo silně irituje. Zrovna jako minulý týden, když pan Pitěra odmítl nalakovat oprýskané zábradlí na balkóně, poněvadž se prý chtěl raději celý den věnovat gaučingu, což je jeho druhý neoblíbenější sport hned po fotbálku. Paní Pitěrová se samozřejmě ohledně takového pasivního přístupu velmi rozrušila a dala svému muži ultimátní nabídku. Buď okamžitě započne s nátěrem, vynese odpadky, zajde k paní Kořínkové pro čerstvá bio vejce a urychleně si umyje nohy, nebo mu s okamžitou platností přestane vyvařovat spodní prádlo. To se ovšem dotklo pana Pitěry v těch nejniternějších oblastech jeho mužnosti, poněvadž spodní prádlo je vizitkou každého úspěšného a veřejně uznávaného muže. Pan Pitěra byl tímto ultimátem, postaven před těžkou životní volbu, protože vzhledem k jeho střevním potížím je jeho spodní prádlo vystavené každodenním tlakům, což je limitující zejména v letních měsících, kdy rád vybíhá do vlahého, teplého rána pro noviny a lahváče pouze v trenýrkách obřích rozměrů. Jistě tedy musí každý uznat, že pobíhat po městě s hnědými pruhy u zadku není společensky příliš uspokojivé a panu Pitěrovi by to mohlo pokazit jeho celoživotně vydobytou reputaci. „Fa-

nouši, neseť mě, nebo ti utrhnou kebuli a na krk ti dám támhle-
ten květináč,“ paní Pitěrová vysílá zlovlné pohledy s intenzi-
tou blesku střídavě na okrasnou plastovou palmu
u eskalátorů a na svého vnoučka. Ten nakonec pod velkým
psychickým i fyzickým tlakem raději odkývá své milované ba-
bičce vše, co je potřeba, a jako odměnu za svoje vzorné chová-
ní je mu přislíbena vanilková zmrzlina z Polska, která je vyrá-
běna z postřiku na mšice. Zuzanka oproti tomu zbožňuje
oříškovou, do které naši spojenci z Visegrádské čtverky při-
dávají lepidlo na boty. Květuška vždy volí lehce extravagant-
ní, přesto módní jahodovou příchuť s příměsí asfaltu a paní
Pitěrová si z toho všeho bláznění objednala turka s rumem,
aby jí ten svět tak nějak zružověl. „Květuš, víš ty co, holka
moje, byly to dneska moc hezký nákupy, ale pro dnešek už
bych se na to vysrala,“ usrkává paní Pitěrová zasněně svou
kávu v relaxačním koutku a před očima se jí rozprostírají exo-
tická, mořská panoramata, která na ni tam někde v nezná-
mých dálkách za blankytným obzorem čekají. Vidí vše tak
jasně a ostře, že je obraz téměř dokonalým, časoprostorovým
vjemem. Na zpěněných vlnách se pohupují loďky s bílými
plachtami, na písčné pláži si děti staví hrady z písku, po ob-
loze se prohánějí hejna racků. Paní Pitěrová si hová na poho-
dlném lehátku pod velkým slunečníkem, který září všemi
barvami. Mladý a pohledný číšník jí neznámým jazykem na-
bízí exotické nápoje s ledovou tříští a tropickým ovocem. Vše
je krásné, jasné a prosluněné. Paní Pitěrová nebyla nikdy v ži-
votě šťastnější, konečně našla svůj ráj, kde bude moci spoči-
nout a načerpat síly, které pramení ze samé podstaty neko-
nečného vesmíru. Pocit blaženosti je absolutní a přímo
rezonuje na frekvenci blížící se duševní nirváně. Čas i prostor
přestávají existovat a paní Pitěrová se vznášá v mlhavém opa-

ru intergalaktických dimenzí. Všude okolo září hvězdy, paní Pitěrová se jich dotýká a cítí přítomnost božské existence, která jí ukazuje cestu přímo k Mléčné dráze. Všeobjímající ti-cho pohlcuje poslední zbytky smrtelného já a paní Pitěrová navazuje kontakt se stvořitelem. „Doprdele, práce zkurvená, já se na to vyseru,“ pán převlečený za párek v rohlíku zakopá- vá paní Pitěrové o relaxačně natažené nohy a padá párkem přímo do talíře s nudlovým nášupem, co si na něm pochutná- val pán u vedlejšího stolu. „Držte mě, lidičky, nebo něco pro- vedu,“ paní Pitěrová vyrušená ze své duševní extáze chytá nervový záchvat podobný amoku, který ji popadá vždycky, když její muž někam zašantročí televizní ovladač, zrovna když má začít její oblíbený seriál. „Copak nevidíte, kam čumí- te?“ osopuje se paní Pitěrová na chodící reklamu. „No před- stavte si, vážená paní, že kurva nevidím vůbec nic,“ zvedá se párkař ze země, a jak udělá krok k paní Pitěrové, aby se jí tvá- ří v tvář omluvil, což v takovém reklamním kostýmu není vů- bec jednoduché, zakopne o svoje vlastní nohy a práskne se- bou paní Pitěrové rovnou na její odpolední šálek kávy. Vývojáři totiž při výrobě kostýmu uvažovali čistě marketin- gově, a aby dosáhli co největší autentičnosti v podobě s pár- kem v rohlíku, vynechali otvory pro oči, což je z marketingo- vého hlediska naprostá zbytečnost. „Panenko skákavá, co ste si to proboha voblík?“ lamentuje paní Pitěrová s nehranou lítostí v hlase. „Květuško, pomoz mi zvednout toho nebožá- ka, dyť tohle přece už není možný.“ Po nějaké době se podaří párkaře stabilizovat vsedě s rukama nad párkem, což je jedi- ná poloha, kdy se nekácí a může spolupracovat. „Proč ze sebe děláte takovýho vola, máte tohle zapotřebí?“ dělá si paní Pi- těrová o párkaře starost a přísným pohledem usměrňuje své vnoučky, kteří mají z cizího neštěstí zjevně velkou legraci.

„Jó pani, vám se to řekne, ale já mám na krku hypotéku, leasing, spotřebitelskou půjčku a platím alimenty ze třech manželství,“ popisuje párkař posmutněle svůj životní příběh, až se z toho paní Pitěrová tají dech. „A to mi jako, milej pane, chcete říct, že touhle volovinou na tohle všechno vyděláte?“ tváří se paní Pitěrová více než skepticky. „Ale kdepak, mladá pani, já mám šest prací,“ vysvětluje párkař. „Za půl hodiny tady končím a du dělat cibuli před Třesco, potom vykládám vagony na nádraží, meu nádobí v kiosku U Smraďocha a pak du darovat kostní dřev. No a v noci dělám portýra, ostrahu a sem na telefonu jako žhavá erotická linka pro osamělé ženy.“ „A kdy proboha spíte,“ nechápe paní Pitěrová. „Spánek mi soudně zakázala moje banka, protože kdybych se nedej bože dostal do insolvence, tak by prý utrpěla investiční ztrátu.“ „Panenko Mariá, tady někdo uplně zblbnul, děti, deme vo-caď, tady přestává všechna sranda,“ křížuje se paní Pitěrová, přestože není věřící, a popohání před sebou své vnoučky i dceru Květušku, která ještě ani nestačila v klidu domlsat svou oblíbenou asfaltovou zmrzlinu. Párkař, který zůstal úplně bez dozoru, mezi tím padl dvakrát na pult s chlebíčky, rozbil vitrínu s mapou nákupního centra a také se zřítíl z jedoucích eskalátorů. Inu, nakupování může být zábava, ale je dobré být neustále ve střehu, protože každé nákupní centrum skrývá mnohé nástrahy, které mohou překvapit i toho nejzkušenějšího spotřebitele. S tímto ponaučením šla v tento důležitý a podnětný den paní Pitěrová do hajan a celou noc se jí zdál krásný sen o bílých plážích, modrém příboji, opálených číšnicích a zahrnědlých trenýrkách jejího milovaného muže.

Pro Čeňka a jeho manželku Marušku nastal vskutku velký den. Jdou totiž poprvé do svého nového zaměstnání a jsou z toho jak se patří vytrémovaní. Jejich nový chlebodárce není nikdo jiný než nechvalně známý a veřejně obávaný velkopodnikatel

Miloš Nguyen. Jeho podnikatelské praktiky jsou všem místním dobře známy a jeho obchodní impérium je jedněmi obdivované a druhými zatracované. „Tak, vážení, budete Miloška poslouchat na slovo, žádný vodmlouvání a pěkně makat,“ udílí pan Pitěra oběma zkrachovalcům poslední instrukce před bitvou a nostalgicky vzpomíná na svou vlastní úspěšnou pracovní dráhu coby zřízence v místní nemocnici. Pan Miloš Nguyen je natolik velkorysý, že kromě zaměstnání zajistil zkrachovalcům také ubytování ve své obávané ubytovně u lesa za městem. „Opatrujte se, děti, pilně pracujte a po dovolené se na vás přijedeme podívat,“ loučí se se zruinovanci také paní Pitěrová a s velkou starostí pozoruje výraz strachu a zoufalství, který z obou zlomených lidí číší na sto honů. Pan Miloš si pro své nové pracanty přijíždí osobně jedním ze svých luxusních vozů, které jeho fliálka vyváží do zahraničí, a to zejména do členských zemí EU, kde zájem o napodobeniny luxusních vozů díky upadající kupní síle obyvatel rapidně roste. Odchod Čeňka a Marušky do služeb pana Miloše vzbuzuje mezi místními nájemníky velký zájem a zároveň spouští vlnu lítosti a solidarity s oběma nebožáky. Sousedé z okolí se shromažďují, aby se s oběma rozloučili a vyjádřili jim svůj obdiv pro jejich zoufalý čin. Muži klopí své tváře k zemi a ženy jen tiše vzlykají. „A sou v prdeli,“ konstatuje paní Kořínková stroze při pohledu na vzdalující se Milošovu limuzínu. „Takový hezký lidi a jdou na jistou smrt,“ posteskuje si soucitně paní Buriánková. „Co to všichni blábolíte, prostě si stříhnou

lehkou brigádku, nasbíraj zkušenosti a nový životní rozhledy,“ snaží se pan Pitěra vnést nějaké to pozitivum do této skličující atmosféry. Nikdo z přihlížejících ovšem optimistic-
ký pohled pana Pitěry nesdílí, a teprve když zmizí limuzína z dohledu, rozcházejí se všichni pomalými, šouravými kroky do svých bytových jednotek. „Já nechápu, co z toho všichni dělaj takovou tragédií, Milošek je přece slušnej chlap a vo děcka se dobře postará, osobně mi to slíbil,“ ujišťuje sám sebe pan Pitěra, poněvadž chce usínat s čistým štítem a nikoliv s neklidným pocitem, který je předzvěstí neblahého budoucího vývoje. „Ládíku, nedělej si starost, Milošek je kádr, ten by našemu synovi vlas na hlavě nezkřivil,“ ujišťuje svého muže paní Pitěrová a takováto psychická podpora přichází právě vhod, protože paní Kořínková je úplně opačného názoru a panu Pitěrovi netaktně předhazuje oblíbenou místní legendu, která praví, že se ve velkovýrobnách pana Miloše, situovaných uprostřed hlubokých lesů za městem, každý rok ztratí beze stopy několik zahraničních pracovníků. A také poukázala na fakt, že pan Miloš údajně poskytuje některé ze svých ubytovacích kapacit pro potřeby CIA. Tato neblaze proslulá špízlovací organizace prý využívá Milošovu ubytovnu jako detenční zařízení pro zadržené členy al-Káidy, kterým už se nelíbí na Guantánamu. „Pani Kořínková, dybych měl věřit každý kokotině, co koluje ve okolí, tak už bych musel bejt taky dávno ve spojení s nebožkou Boženkou Německou, poněvadž duchové sou prej všude kolem nás.“ „Máš svatou pravdu, táto, a vůbec musíme jít balit, jede se k moři,“ ukončuje paní Pitěrová nekonstruktivní diskusi o teroristických základnách a v hlavě raději přeladí program na slunečné pláže a slané mořské vlny. Pan Pitěra si spokojeně zalouská prsty a v duchu chválí svou paní za to, jaká je to praktická a moudrá

žena, která si ví rady v každé situaci, což je pro manželství velkou devízou. „Láďo, né aby sis bral kopačky, jestli tě v těch botách uvidím na pláži, tak s tebou do smrti smřtující nepromluvím,“ chce mít paní Pitěrová při balení jasno, protože módní vzhled je pro dovolenou v zahraničí zřejmě ten nejdůležitější atribut a paní Pitěrová chce udělat pokud možno co nejlepší dojem. „Věruško, neblázni, kopačky sou nepohodlnější boty, zpevňujou kotník a dodávaj chůzi aerodynamickéjšmrnc,“ brání se pan Pitěra a tajně doufá, že mu jeho paní nebude chtít překontrolovat osobní zavazadlo. „Uka co sis tam do toho kufru zase všechno přibalil,“ odstrkuje paní Pitěrová svého muže, aby se dostala k jeho naditému cestovnímu zavazadlu. „Láďo, ty dacane, kolikrát sem ti říkala, že s mačtou tě do letadla nepustěj.“ „Věruško, uvažuj logicky, co když padneme do zajetí nějakýho domorodýho kmene,“ brání pan Pitěra svou památnou mačetu, kterou údajně získal v pralesích jižní Kokotónie od náčelníka kmene Pigmochujů za to, že prý zachránil celý kmen před zběsilými nájezdy turistů z východní Evropy. Vše se odehrálo bezprostředně po pádu železnaté opony, kdy se chudí a vyhladovělí východní Evropané doslova a do písmene urvali ze řetězu, aby dohnali vše, co během normalizačních let promeškali. Návštěva bohatých západních zemí byla pro všechny chudé, bývalé bolševiky nesplněným snem, a proto není divu, že po prvním kole privatizace vyrazili mnozí konečně do světa. Pod heslem Pravda a láska musí zvítězit nad chudobou a nemajetností doslova zamořili významné turistické destinace, aby vstřebali nejružnější kultury a tradice a také aby kradli značkové oblečení a elektroniku. Jedna taková skupinka bývalých bolševiků, přejmenovaná na Občanské nóvum, řádila na začátku devadesátých let v oblasti jižní Kokotónie, což je perla mezi pří-

rodními ráji. Tato organizace, tvořená převážně bývalými svazáky a začínajícími podnikateli, vyhledávala vhodné obchodní příležitosti s vysokým ziskovým potenciálem, což v praxi znamenalo ukradni dnes a prodej zítra. Pan Pitěra, tehdy ještě mladý dobrodruh a ochránce slabých a bezbranných, stopoval tuto skupinku neznabohů přes několik kontinentů až na posvátná území pigmochujských domorodých kmenů. Skupinka neznabohů v čele s egocentrickým lídrem Vaškem Knausů vycítila svou životní šanci pro mimořádné obohacení bezprostředně po prvním setkání s Pigmochuji. Nic netušící pigmochujský národ přivítal exbolševické chmatáky s otevřenou náručí, což se ukázalo téměř osudovou chybou pro celý kmen. Pigmochujové, evidentně neobeznámeni s tradičním postkomunistickým pořekadlem „Když mu podaš prst, vezme si celou ruku,“ zahrnuli exbolševické vetřelce svou přízní, pohostinností a vzácnými dary. Po několikátýdenním zneužívání domorodé pohostinnosti rozhodl Vašek Knaus na večerním grémiu našich nechvalně známých nájezdníků, že je nejvyšší čas pozvednout pigmochujský kmen z materiálního marasmu, chudoby a nedemokratického smýšlení. Jediný způsob, jak toho lze docílit, je samozřejmě prostřednictvím neviditelné ruky trhu, která jako jediná může přinést blahobyť, pokoj a mír do zaostalých lesů jižní Kokotónie. Hned druhý den ráno představil Knaus pigmochujskému náčelníkovi svůj ambiciózní plán pro obnovu pigmochujského hospodářství. Tento plán zahrnoval mimo jiné miliardové půjčky od MMF a Světové banky, za něž Knausova společnost Jebunavás, s. r. o., zafinancuje stavbu předražené dálnice a také parkoviště s logistickými halami napříč Kokotónským národním parkem. O vybudování infrastruktury pro těžbu nerostných surovin a vzácného dřeva se postará

Knausův komplik Zdenda Kabala s tím, že veškeré výnosy z těžby poputují na Kabalova zahraniční konta, ovšem Pig-mochujové konečně získají pracovní příležitosti v solidní a stabilní společnosti, což pozvedne nejen jejich životní úroveň, ale především jejich upadající pracovní morálku. Podle Knausova plánu je dále nezbytně nutné zamořit veškeré zdejší zdroje pitné vody, aby se mohla začít dovážet voda balená, o což se postará Knausův náměstek Tomáš Pitralon, majoritní akcionář společnosti H2O toxikalis. Peníze, které si Pig-mochujové za svou práci v dolech vydělají a uspoří, potom budou moci uložit v investičním fondu známého filantropa Viktora Koželuha, který získané finanční prostředky použije na nákup své vysněné jachty, své vysněné haciendy na pobřeží a zbytek si ponechá na své volnočasové aktivity. Pig-mochujskému náčelníkovi se ovšem takový plán vůbec nezamlouval a po krátké poradě se svými osmnácti ženami rozhodl, že exbolševici musí okamžitě opustit posvátnou kokotónskou půdu, a pokud se ještě někdy vrátí, budou mít co do činění s mocnými duchy pigmochujských předků, kteří žijí v korunách stromů. Vašek Knausů ovšem shledal takový přístup jako naprosto nepřijatelný, v noci se vplížil do náčelníkovy chýše a ukradl pero z jeho čelenky, čímž podle pradávného pigmochujského zvyku degradoval náčelníka na strážce ohně a sebe naopak učinil právoplatným kmenovým vůdcem. Na takové podlé jednání nebyl žádný z Pigmochujů připravený a představa, že by měl záležitosti jejich pozemského ráje spravovat chmaták z východní Evropy, pro ně byla naprosto děsivá. Z čistého zoufalství se v této ošemetné situaci kmen pokusil použít demokratického principu známého pod označením „hlas lidu“, což je vlastně všelidové referendum o setrvání vládnoucí osoby u moci. Knaus však veřejně prohlásil, že

na hlas lidu jebe a že ho musí všichni na slovo poslouchat, jinak bude demokracie a svoboda v Kokotónii ve vážném ohrožení. Když už se zdálo, že pigmochujský ráj je ztracen jednou provždy, přispěchal kdo jiný než pan Pitěra na pomoc utlačovanému domorodému lidu. Jako anděl spásy se snesl na liáně do tábořiště exbolševických nájezdníků, uzmul Knausovi náčelnické pero, obklíčil vetřelce z východní Evropy a jednoho po druhém je pověsil za nohu na pětimetrový bambus. Pigmochujský lid byl zachráněn a pan Pitěra prohlášen kmenovým avatarem, což je nejvyšší možná pocta udělovaná od Chujdory po jižní Kokotónii. Jejímu nositeli propůjčuje božský status a přináší privilegia, o jakých se nezdá ani královně Elizahnet. Pigmochujský náčelník nabídl panu Pitěrovi za jeho hrdinský čin polovinu svých žen, všechny své dcery, vnučky a také nějakou starou bábu s bradavicí na nose, která právě oslavila stotřicáté narozeniny. Pan Pitěra však tyto počty s díky odmítl, protože v hloubi duše věděl, že na něho tam někde v dálkách za obzorem čeká paní Pitěrová, láska jeho života. Ještě před tím, než se pan Pitěra rozloučil s pigmochujským lidem, aby šel dál vstříc svému osudu, učinil náčelník přísahu, že ještě než odejde za kopec, navštíví pana Pitěru v jeho rodné zemi, aby naposledy potřásl rukou chrabrému zachránci, a na znamení úcty a přátelství předal panu Pitěrovi jako dar posvátnou kmenovou mačetu, kterou mu jeho osmá žena každý večer čistila nehty u nohou. „Láďo, těmhle tvejm historkám stejně nikdo nevěří, tak si je strč za klobouk a laskavě vyndej tu mačetu, nebo tě něčím majznu,“ pan Pitěra, vytržený ze svého sladkého snění o krásných dobách nespoutaného a dobrodružného mládí, musí před svou paní kapitulovat a uložit mačetu nazpět do skříně, kde skladuje nejruznější poklady, ke kterým je vázán silným citovým pou-